

ΑΘΗΝΑΙΟΝ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΟΣ Α'. ΑΘΗΝΑΙ τῆν 1 Μαΐου 1858. ΦΥΛ. 17

ΕΟΡΤΗ ΠΕΡΙΕ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

(Δ ι ἡ γ ἡ μ α).

(Ὅρα προηγούμενου φυλλάδιον)

Ὁ Γρηγόριος τέλος αποφασίσας μεταβαίνει νὰ ρίψη τινα κατὰ ρύδια, προκρίνει τοῦτο ἢ νὰ ἀκούη τὰς ἱστορίας τοῦ Κυρ Μανώλη, ὅστις ἐξαπλωθεὶς ἐπὶ τῆς χλόης πλησίον τοῦ Κυρίου Καλλοφύλη, ἀρχεται νὰ ἐξετάζη ἕκαστον τῶν διαβαινόντων, καὶ νὰ τῷ λέγῃ νὰ ζωγραφίσῃ σκηνάς τινεὺς κατ' αὐτὸν ἀλλοκότους, καὶ πρωτοτύπους.

Ἐνῶ ὁ Κυρ Μανώλης ἐλάλει, ὁ Γρηγόριος ὡς προεβρέθη διευθυνθεὶς πρὸς τὴν καρδιὰν ἔρριπτεν ἐπ' αὐτῆς πέτρας. Εἰς τοῦτο δὲ τὸ ἄθυρμα εὗρισκεν ἠδονὴν καθότι τῷ ἀνεκάλει τὰ ἔτη τῆς παιδικῆς ἡλικίας· εἶχε ρίψει ἤδη εἰκοστὸν λίθον, καὶ συνάξει μόνον ὀκτὼ καρύδια, ὅπερ δὲν ἐμιαρτύρει ὑπὲρ τῆς ἐπιδεξιότητός του· ἀλλ' ἐνῶ ἔκυψε νὰ λάβῃ τὸ ὄγδοον καρύδιον, αἴφνης εἰς ἄνθρωπος κεκοσμημένος διὰ πλακὸς ἐκ λευκοσιδήρου, ὠπλισμένος διὰ μεγάλης σπάθης, καὶ φορῶν πῖλον κερατοειδῆ, τοῦ ὁποίου ἡ αἰχμὴ ἔφθανεν μέχρι τῆς ῥινός του, ἐφορμᾷ κατ' αὐτοῦ, καὶ τὸν ἀρπάττει ἐκ τοῦ περιλαιμίου, φωνάζων.—Ἄ, τέτοιος εἶσαι!.. ἀδιάντροπε!.. τὴν Κυριακὴ!.. μπροστὰ σ' ὅλο τὸν κόσμον!.. Ἐμπρὸς τὴν φυλακὴν Παρισιάνε.

Ὁ Γρηγόριος προσπαθεῖ νὰ δικαιολογηθῇ· ἀλλ' ὁ ἀγροφύλαξ, ὅστις συνήθως τὴν Κυριακὴν εἶνε ἐντελῶς μεθυμένος, οὐδένα ἀκούει λόγον. Πολλοὶ χωρικοὶ προσέδραμον, καὶ οὐδόλως φεῖδονται τῶν κατὰ τοῦ Γρηγορίου ὕβρεων, ἡ μόνη χαρὰ των ἦτο ὅπως τύχασιν περιστάσεως νὰ ἐξυθρίσωσι τοὺς πολίτας· ἐάν τις τοὺς ἤκουεν, ἤθελεν πιστεύσει, ὅτι οἱ Παρισίανοι ἔρχονται εἰς τοὺς ἀγροὺς ἐπὶ σκοπῷ νὰ τοὺς καταστρέψωσι τὰ πάντα, μὴ σκεπτόμενοι αὐτοὶ, τοὺς ὁποίους, μᾶς παριστάνουσιν ὡς δεδομένους εἰς τὰς οἰκιακὰς ἀρετὰς, ἐνῶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶνε φθονεροὶ, ζηλότυποι, κακολόγοι, πανούργοι καὶ φιλοκερδαεῖς, τί ἤθελον κάμνει τὰ εἰσοδήματά των, ἐάν οἱ πολῖται, οὗς χλευάζουσιν ἀκαταπαύστως, δὲν τὰ ἠγόραζον; ἀναμφιβόλως καὶ οἱ πολῖται ἤθελον εὐρεθῆ εἰς τὴν αὐτὴν ἀμυχανίαν, ἐάν οἱ κάτοικοι τῆς ἐξοχῆς δὲν ἐκαλλιέργουν δι' αὐτοὺς τοὺς καρπούς τῆς γῆς. Ἀλλὰ τί ἀποδεικνύει τοῦτο; ὅτι ἔχομεν ἀνάγκην ὁ εἰς τοῦ ἄλλου δι' αὐτὸ πρέπει νὰ κακολογώμεθα;

Εἰς τὰς φωνὰς τοῦ Γρηγορίου ἀκουσθεῖσας ὑπὸ τῆς ἐν τῇ χλῆρῃ εὐρισκομένης συνοδίας ἀνίσταται ὁ Κύρ Μανώλης καὶ τρέχει ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὀμίλου· ζητεῖ πληροφορίας· δὲν ἀφίνει νὰ τῷ ἀποκριθῶσι, ἀλλὰ μαντεύσας εὐκολώτατα περὶ τίνος πρόκειται, βλέπων τὸν ἀγροφύλακα κρατοῦντα ἐκ τοῦ περιλαιμίου τὸν Γρηγόριον.—Τί πάτε νὰ κάμετε, λέγει;... θέλετε νὰ πάτε στὴν φυλακὴ ἕναν ἄνθρωπο γιὰ ἕνα καρῦδι.—Κύριε αὐτὸ εἶνε.—Τὸ βλέπω καλὰ τί εἶνε... Ἀξίζει τὸν κόπο νὰ γίνηται τόσος θόρυβος;— Ὅταν ἕνας...—Θέλετε νὰ σᾶς πληρῶσωμεν τὴν ζήμειαν... Νὰ, πάρε πέντε δραχμαῖς καὶ ἀφῆστέ μας παρακαλῶ ἡσυχούς...

Ὁ ἀγροφύλαξ πετᾷ τὰς πέντε δραχμάς, διότι ὑπάρχουσι καὶ ἄλλοι περὶ αὐτοῦ, οἱ δὲ χωρικοὶ ἀνακράζουσιν.—Νὰ τὸν πᾶμε στὸν Δήμαρχο! Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀχρεῖοι Παρισίανοι ἔρχονται ἐδῶ γιὰ νὰ μᾶς κλέπτουν... νὰ μᾶς...

Εἴθε εὐτυχεῖς γιατί οἱ Παρισίανοι αὐτοὶ ποῦ τοὺς ἐβρίζετε σᾶς ἀγοράζουν τὸ γάλα σας καὶ τοὺς καρπούς σας.—Καὶ ἂν δὲν τὰ ἀγοράζαν θὰ τὰ τρώγαμεν.—Καὶ τότε μὲ τί θὰ ἀγοράζατε

παπούτσια, φορέματα, κρασί, καὶ μὲ τί θὰ πληρώνετε τοὺς φόρους σας!

Οἱ χωρικοὶ οὐδὲν εὐρίσκουν νὰ ἀποκριθῶσι, ἀλλὰ φωνάζουσι ἐκ νέου.—Στὸν Δήμαρχο! Πρέπει νὰ τοὺς πᾶμε στὸν Δήμαρχον. Ὁ δὲ ἀγροφύλαξ ὅστις ἤρχισε νὰ κάμπτηται βλέπων τὸν Γρηγόριον ἑτοιμον νὰ κλαύσῃ θέτει τὸν πῖλόν του λοξὰ καὶ ὠθεῖ τὸν αἰχμάλωτόν του.

—Λοιπὸν, καλῶς, ἄς πᾶμε στὸν Δήμαρχο, λέγει ὁ Κύρ Μανώλης.—Τί εἶνε ἐρωτᾷ ἡ Κυρά Μανώλενα, ἥτις μετέβη ἐκεῖσε μετὰ τῶν λοιπῶν.

Δὲν εἶνε τίποτε... θὰ πᾶμε εἰς Romainville, στὸν Δήμαρχο γιὰ δυὸ καρῦδια ποῦ ἐβρίψε ὁ Κύρ Γρηγόρης... Κακὸ εἶνε, ἀλλὰ δὲν περάζει, θὰ παριπατήσωμε, καὶ ἡμπορεῖ σὰν πᾶμε στὴν πόλιν νὰ ἰδοῦμε καὶ τὸ πανηγύρι.

Ἡ συνοδία δὲν εὐχαριστεῖται ἐκ τοῦ περιπάτου τούτου, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν Κύρ Μανώλη, προπορευόμενον μετὰ τοῦ κατηγορουμένου καὶ τῶν μαρτύρων. Καθ' ὁδὸν ὁ Κύρ Μανώλης προσπαθεῖ νὰ ἀποδείξῃ εἰς τοὺς χωρικοὺς, ὅτι ἔχουσι ἄδικον νὰ κρατήσωσιν ἄνθρωπον δι' ἕνα καρῦδι, τοῖς διηγείτο χίλια ἀνέκδοτα ἀληθέστατα· ὁ δὲ Κύρ Γρηγόριος τῷ λέγει ταπεινῶς τῇ φωνῇ.—Σὺ εἶσαι ἡ αἰτία, σύ...

Ὁ Κύρ Μανώλης διαγκωνίσας αὐτὸν ψιθυρίζει.—Σιωπὴ καὶ χαλᾶς τὴν ὑπόθεσιν.

Φθάνουσι τέλος εἰς τὴν πόλιν, ἐνθα κατὰ τὰ φαινόμενα δὲν εἶνε καὶ ἐκεῖ ἐορτῆ, ὡς καὶ εἰς τὸ Belleville. Καθ' ὁδὸν τοὺς ἠκολούθησαν τὰ παιδία τοῦ πολυχνίου, καὶ οὕτω ἀπετελέσθη μίαν ἀρκετὰ χαριστάτην συνοδίαν εἰς ἣν ὁ Κύρ Μανώλης εἶχεν ἦθος ἀρχηγοῦ, βαδίζων ὑπερυψάνως ὡς ἐπὶ κεφαλῆς, πάντασι δημηγορῶν· ὁ ἀγροφύλαξ ἄρχεται νὰ δειλιᾷ, φοβούμενος μὴ ἐλανθᾶσθαι, καὶ μάλιστα οἱ χωρικοὶ, σκεπτικῶς φρονοῦσιν ὅτι εἰς ὁ ἀποῖος πάντατε λαλεῖ, ἐπὶ τέλους θὰ ἔχῃ ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ δίκαιον.

Φθάσαντες εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δημάρχου δὲν τὸν εὐρίσκουσι ἐκεῖ, ἀλλὰ μαθαίνουσι ὅτι ἦτο εἰς τὴν Δημαρχίαν.

Ἐμπρὸς τὴν Δημαρχίαν ἀνακράζει ὁ Κύρ Μανώλης. Ἀλλ' ἐπειδὴ

Ἡ Κυρά Μανώλενα καὶ τὰ τέκνα τῆς ἦσαν κατακεκοφασμένοι καὶ
θνήσκουσι ἐφ' ἐνός λιθίνου θρονίου μετὰ τοῦ Κυρ. Καλοφύλα, διατε-
θέντος νὰ ζωγραφίσῃ τὴν εἰσοδὸν γαλακτοπωλείου τινός.

Μετ' ὀλίγον φθάνουσιν εἰς τὴν Δημαρχίαν, ἐνθα δὲν ὑπάρχει ὁ
Δήμαρχος, βεβαιοῦνται ὅμως παρὰ τινος τῶν γειτόνων, ὅτι μετέ-
βη εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ μπαρπα Ἀντωνίου, ἐνθα ὑπάρχει ἐρεῖς
τις μεταξὺ οἰνοποτῶν.

Ὁ ἀγροφύλαξ καὶ οἱ χωρικοὶ θεωροῦνται μὲ ἦθος ἀαριδαίων. Ἐί-
πον τῷ ὄντι ἀπαυδῆσαι ὁδοιποροῦντες· ἐβλέπε τις ὅτι λῶσαι τινές
διαλλαυτικοὶ καὶ τινα ποτήρια οἴνου ἠθύναντο τὰ πάντάννα· δια-
λίσσων. Ἀλλ' ὁ Κύρ Μανώλης μένει ἀκαμπτος· καὶ δὲν ἀκούει τὸν
Γρηγόριον ὅστις τὸν ἐλάλει ἐκ τῶν ψακτῶν, ἀλλ' ἀνακράζει·
Ἐμπρός σου μπαρπα Ἀντώνη. Ὁ ἀφῶ τὸν συνελθόν· πρέπει καὶ
νὰ τὸν δικάσουν.

— Μά, λέγει ταπεινῆ τῆ φωνῆ ὁ Γρηγόριος, ἀφῶ τώρα εἶνε
πλεῖον ἡμεροί. — Ἀδιάφορο, πᾶμε στοῦ μπαρπα Ἀντωνίου, αἰδύς ἐκεῖ
νὰ μᾶς γυρίσουν σ' ὅλο τὸ κόσμον γιὰ ψύλλου πηδήμα, ὅχι ἐμπρός·
δὲν τ' ἀφίνω ἐγὼ νὰ περῶ ἐξ ἐσῶ ἰσότητος πρὸς τὸ νότιον· εἰς τὴν

Φθάνουσιν εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ μπαρπα Ἀντωνίου, ἀλλ' ὁ Δη-
μαρχος εἶχεν πρὸ ἐλάγιον ἐξέλθει παρακωθεύσας τῆς ἐριδύς, ἀλλὰ
κατὰ τὴν θεῖα Ἀντωνίου ὁ δήμαρχος μετέβη εἰς τὴν Δημαρχίαν, διὰ
τὰ κρήνη τὴν μεταξὺ τοῦ Ἰωάννου Μαρίου καὶ Γασπάρου διαφορὰν
περὶ θέσεως σημείων διακριτικῶν εἰσοτῆμα· τι ὅπως τῆχον κοινόν.

— Τότε ἂ· πᾶμε στὴν Δημαρχίαν λέγει ὁ Κύρ Μανώλης. Ἀλλ'
ὁ ἀγροφύλαξ ὅστις εἶχεν ἔξιν νὰ ἀναπαύηται καὶ νὰ εἶς τὸ
ἐργαστήριον τοῦ μπαρπα Ἀντωνίου καθήκει ἐμπροσθεν τραπέζης,
ἐκάθησαν ἐπίσης καὶ οἱ χωρικοὶ λέγοντες· ἄλοκόν, ἄς τὸν ἀφή-
σωμεν τώρα νὰ πάῃ στὸ καλὸ τοῦ Κυρίου, καὶ ἀσήμερον περπα-
τήσαμε. Αἱ! Κύριε ἀγροφύλακα.

Ὁ ἀγροφύλαξ ἀποκρίνεται χύτων ἐνταυτῶ ὄνον εἰς τὸ ποτήριόν
σου. — Μάλιστα.

Ὁ Γρηγόριος γοητευθεὶς ἐκ τούτου, ἐτοιμάζεται νὰ εὐχαριστήσῃ
πάντας, ὅτε ὁ Κύρ Μανώλης παρενέβη μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀγρο-
φύλακος, καὶ λέγει. — Δὲν τὰ νοιώθω ἐγὼ αὐτά... δὲν πίνονν ἕνα

ἄνθρωπον· νὰ τὴν γυρίζουν γιὰ ψύλλου πηδήμα... πᾶμε στὴν Δη-
μαρχία.

Ἀκούσας ταῦτα ὁ Γρηγόριος ἀνακράζει μὲ θυμόν.

— Ἄ διάβολε! μὰ αὐτὸ δὲν τρώγεται! Βλέπεις δὲ πῶς αὐτὴ ἡ
ἀνάποδη ὑπόθεσις πάγει νὰ τελειώσῃ καὶ αὐτοὶ οἱ καλοὶ ἄνθρωποι
δὲν μᾶς συνερίζονται γιὰ ταῖς ἀνοησίαις μου, δὲν σωπαίνεις, παρ'
ἐφύτρωσες καὶ τοῦ λόγου σου τώρα στὸ μέσον καὶ θέλεις νὰ μὲ πᾶς
στὸν Δημαρχο.

— Μάλιστα, γιατί θέλω νὰ γίνωνν τὰ πράγματα ὅπως εἶνε τῆς
τάξης, δὲν ὑποφέρω αὐθαρεσίαις.

— Στὸ διάβολο μὲ ταῖς τάξαις σου καὶ αὐθαρεσίαις σου. Σὺ
μοῦ εἶπες καὶ ἐπὶ τῶ νὰ κόψω καρδύδια.

— Καὶ τί μὲ τοῦτο; — Πῶς βάζεις τοὺς ἀνθρώπους νὰ μπερ-
δεύωνται, κ' ἐπειτα τοὺς ἀφίνεις καὶ δὲν σὲ νιάζει τίποτα. —
Βλέπεις καλὰ πῶς δὲν σὲ ἀφρησα, εἶνε ὅλο τὸ ἐναντίον.

— Βῆσαι ἕνας πεισματάρης.

— Καὶ σὺ εἶμας ἀνόητος!

Ἡ ἐρεῖς τοσοῦτον ἐξάπτεται, ὥστε καθίσταται ἀνάγκη νὰ παρεμ-
βῶνν ὁ ἀγροφύλαξ καὶ οἱ χωρικοὶ καὶ νὰ διαχωρίσωσι τοὺς δύο
φίλους. Τέλος τὰ πνεύματα καθουχάζουσι, ὁ Κύρ Μανώλης καθή-
σας πλησίον τοῦ ἀγροφύλακος διατάττει, καὶ φέρουσιν οἶνον τὸν
ὁποῖον αὐτὸς πληρώνει, ὁ δὲ Γρηγόριος προσφέρει πλακούντια μὲ
ἄρθρον βούτυρον. Τέλος τρώγουν, συγχαροῦν τὰ ποτήρια, καὶ
οὕτως γίνονται φίλοι.

Ἐνῶ δὲ ὠμίλουν πίνοντες συνάμα, ὁ Κύρ Μανώλης λέγει εἰς τοὺς
χωρικοὺς. — Δὲν μοῦ λέτε ποῦ εἶνε τὸ πανηγύρι; — Πανηγύρι...
Μὰ ἐδῶ δὲν εἶνε σήμερον πανηγύρι. — Τί μοῦ λέτε, δὲν εἶνε
πανηγύρι σήμερον ἐδῶ, ... Διάβολε, ἡμεῖς ἤλαμα ἐπὶ τ' αὐτοῦ...
Στὴν Βαυολέτη εἶνε πανηγύρι. — Στὴν Βαυολέτη λοιπὸν τότε πάλι
καλὰ! θὰ πᾶμε νὰ ἰδοῦμε τὸ πανηγύρι... στογάζομαι πῶς δὲν
εἶνε πολὺ μακριά... (ἀκολουθεῖ).

ΠΟΙΗΣΙΣ,

Ἠγάπησα,

ὦ! δὲν ἠγάπησα ποτέ! ἦσαν γλυκεῖα πλάγη
Τὰ πάθη μου καὶ οἱ πόνοι μου, γλυκὴ τοῦ γούμου πλάσμα...
Ὅ ἔρωσ εἰς τὰ στήθη μου κατώκησε μ' ἐφάρη,
Πλήρ... μοὶ ἐφάρη... πλήρ τεσσάρων ἦσαν τὰ πάντα φάσμα.

Ποτέ μου δὲν ἠγάπησα! τοὺς στεναγμούς μου μάτην
Ἐξέχυσα, τὸν ἔρωτα ματαίως κατηράσθην!
Πόσας ὠνόμασα σκληρὰς καὶ ἤμην εἰς ἀπάτην,
Εἰς πόσας εἶπον « σ' ἀγαπῶ » καὶ ὅμως δὲν ἠράσθην!

Ποτίσων δὲν ἠγάπησας, ταλαίπωρε καρδιά!
Πῦρ δὲν ἠσθάνθης ἔρωτος πατέ νὰ σὲ θερμάνη,
Καὶ ἔρωτα ἐνόμισας ὅτι στιγμῆς γλυκεῖα
Καὶ μάγος ἦτο ἔκστασις, ὅτι στιγμῆς ἦν πλάγη!

Ἀναίσθητος καὶ ἀπαθὴς διήλθες ἐν τῷ μέσῳ,
Σφοδρὰς καὶ κομπορρήμονος παθῶν ἀνεμοζάλης,
Πλήρ εἰς τὸν στρόβιλον αὐτῶν δὲν μ' ἄφησες νὰ πέσω,
Δὲν ἐπαύσας ἀτάραχος ὡς πρότερον νὰ πάλλης.

ὦ! οἴκτου ἐν μεϊδιάμα καὶ χλεῦθς θὰ ἐγείρη
Βεβαίως ἢ ἀθά σου αὐτῇ ὁμολογία!
Ἄν ἄλλος πλὴν καρδία μου προσμεϊδιῶν σ' οἰκτείρη,
Καὶ σὺ ἐκείνην, οἴκτιμα καὶ ἀλαζῶν μεϊδιά.

Βεβαίως δὲν ἠγάπησα... θερμὸν... κοχλιάζον αἷμα.
Δὲν ἐρρευσ' εἰς τὰ στήθη μου τ' ἀναίσθητα εἰσέτι,
Οὔτε σειρήνος μαγικὸν καὶ χύθρον φλόγας βλέμμα
Κατώρθωσε τὰ ρέα μου νὰ σαγηνεύσῃ ἔτη.

Δάττην της ἂν μ' ἐπρόσμενεν ἡ μήτηρ τῶν Ἐρώτων,
Ἄς ὀργισθῆ προσβλέπουσα τοῦ στήθους μου τὸν πάγον,
Ἄς ἐκπλαγῆ πῶς ἐμείνα ἀναίσθητος καὶ ὑπνώτων
Ἐμπρὸς τῶν καλλογῶν αὐτῆς, τῶν φίλτρων της τῶν μάγων!

Πλήρ... ἂν μεϊδιάμα ποτέ βοδοθαφῶν χειλέων
Φρικλασιρ δὲν ἔχυσε καθ' ὅλον μου τὸ σῶμα,
Ἄν εἰς τὸ στήθος μόνυ ποτέ δὲν συνησθάνθην καίον
Νὰ στέλλῃ βέλος φλογερὸν καλῆς παρθένου ὄμμα!

Ἄν τῆς πραγματικότητος ὁ κόσμος δὲν παθαίρη
Τῆς ἀπαθοῦς καρδίας μου τὰς τακτικὰς κινήσεις,
Πλήρ ἄλλος κόσμος φανταστὸς τὴν θάλλει, τὴν θερμαίνει,
Καὶ τοὺς παλμούς της ἀπαρτὰς ἀναστατοῦ ἐπίσης!

Ποσάκις, ὅτ' εἰς ρεμβασμοῦς ἵπτατ' ὁ λογισμὸς μου,
Τῆς κύκλω μου πεζότῃτος τὸν χαλιῶν ἐκπύων,
Διδέλεπον καὶ θαύμαζον εἰς σφαίραν ἄλλου κοσμοῦ
Φάσμα ὠραῖον, μεϊδιῶν, καὶ τῷ προσμεϊδιῶν!

Ποσάκις τῆς ἀύλου του μορφής τὰ θεῖα κάλλι
Θαυμάζων, ἐπεθόμισα νὰ ἤμην ὁμοῖος του,
Κ' ἠσθάνθην τὴν καρδίαν μου ταχύτερον νὰ πάλλῃ,
Κ' ἠσθάνθην ἔνδορ μου παλμὸς αἰσθήματος ἀγνώστου!

Τὴν θέλαρ του αὐτὴν μορφήν, ἦν μόδος εἶχον πλάσει,
Ποσάκις ἐθεώρησα καὶ θαύμασα συγχρότως,
Κ' ἐνώπιόν της ἔκθαμβος ἐν μυστικῇ ἔκστασι
ἠσθάνθην ὅτι μ' ἔδαχε τοῦ ἔρωτος ὁ πόθος!..

: : : : : : : : : : : : : : : : : :

Ἠγάπησα τ' ἀνύπαρκτον πλάσμα τῶν φεμβασμῶν μου,
 Τῆς φαντασίας μου τὸ δὴ ὡς ἠθελον λατρεύωρ, ...
 Εὐπρόσδεκτον τὴν προσφορὰν νομίζωρ τῶν καλυμῶν μου
 Καὶ ἀμοιβαίως εἰς αὐτοῦ τὸν ἔρωτα πιστεύωρ.

Ἐγεύθην κ' ἐγὼ ἔρωτος, πλήρ ἦτο θεῖος ἔρωρ
 Ἐκεῖνος, ὅστις εἴμαρτο τὰ στήθη μου νὰ σεισῃ,
 Ὅστις τὸν πάγον ἐμελλεν, — ἴσως καὶ παρακαίρωρ —
 Τοῦ στήθους μου ὑπὸ καλυμῶν ἀγνώων τὸ πύρ νὰ λύσῃ!

Πόσας τῶν συγκινήσεων αὐτῶν μου θὰ ἐρθῶναι
 Τῶν εὐφρογίστων καρδιῶν τοῦ κόσμου τούτου μία! . . .
 Πόσας τοιούτου ἔρωτος αἱ τέρψεις καὶ οἱ πόνοι
 Θὰ ἔθελγον, ὡς ἀγνωστος τοῦ Πλάστον ἀμβροσία!

Καὶ ὅμως. . . δὲν ἠγάπησα, οὐτ' αὐτὴ ἀγάπη
 Σποδὸν θ' ἀγήση ἀν σθεσθῆ' ς τοῦ στήθους μου τὰ βύθη,
 Τοῦ βίου μου ὁ πρῶτην ῥοῦς ποσῶρ δὲν μετετρέπη,
 Κ' ἐμεινα πάλιν ἀγνοῶν τοῦ ἔρωτος τὰ πάθη.

Εἰς τινας ἴσως αἰνιγμα μυστηριῶδες μίλην
 Ἡ στάσις τῆς κορδίας μου, . . . ὁ πάγορ καὶ τὸ πύρ τῆρ
 Πλὴν μήπως ἦν' ἀδύνατος καὶ κλύδων καὶ γαλήνη;
 Μήπως εἰς τοὺς ὠκεανούς δὲν ἀπαντᾶται οὐτέτιρ;

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΤ. ΒΛΑΧΟΣ.

Ἡ ΜΝΗΣΤΗ ΤΗΣ ΑΒΥΔΟΥ,

ἡμῶν τῶν ἡμερῶν (Ὅρα φιλολογία 13).
 Λαμβάνει δοχῆτον κλήρῃ; ἀσωμαίων περσικοῦ ἀταργγιοῦ λ (α) καὶ
 φαντίζει διὰ τοῦ ἐνώδους ὑγροῦ τὸ μαρμαρίνον ἔδαφορ καὶ τὴν
 τοικιλόχρουν ὀροφάν' σταγόνας τινερ, ἅρ παίζουσα ἢ νεῖνις ἔβρι-
 φεν ἐπὶ τῶν λαμπρῶν τοῦ Σελίμ φορεμάτων, ματαία ὑπῆρξαν
 πρόσκλησιρ. Οὗτορ ἀφῆσεν αὐτὰρ νὰ ζεῦσιωσι διὰ τοῦ ἀναισθήτου,
 ὥστε μαρμαρῶν, στήθους του. « Καὶ τί; ἀκόμη σοβαρὸρ καὶ κατη-
 φῆρ; — Δὲν ἀβροδεῖ; Ἐὐ εἶσαι, ἀγαπᾶτέ μου Σελίμ; Λέγουσα
 ταῦτα διακρίνει κἀκεῖν περιέχον τὰ ὠραιότερα τῆρ Ἀνατολῆρ ἀθῆ.
 « Τὰ ἠγάπα ἄλλοτε, ἴσωρ καὶ τόρα προσφερόμενα διὰ τῆρ χει-
 ρὸρ τῆρ Ζουλεϊκῆρ, θὰ τὸν ἀρέσουρ. » Μόλιρ τῶν παιδικῶν ταύ-
 την ἐκφράζει ἰδέαν, καὶ ὁρᾷ τὰ ῥόδα καὶ εἰρ ἀνυπόδεσμην αὐτὰ
 συμπλέκει ἢ ἀκόλουθορ; στιγμή βλέπει τὴν Ζουλεϊκῆν κλίνουσαν
 τὴν θελκτικὴν αὐτῆρ κεφαλὴν εἰρ τοὺρ πόδαρ τοῦ Σελίμ.

« Τὸ ἀνθορ τούτο φέρει ἀγγελίαν τοῦ Βουλεῶν λ (β) ἵνα κατα-
 παραύνη τὴν θλίψιν τοῦ ἀδελφοῦ μου. Αναγγέλλει ὅτι διὰ τὸν Σελίμ
 θέλει τὴν νύκτα ταύτην παρατείνει τὸ γλυκύτερο ἀντοῦ ἄσμα.
 ναὶ μὲν τὰ ἄσματά του εἰρ μέλαγχολικὰ, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύ-
 την θέλει ψάλλει αὐτὰ φαιδρότερον ἐλπίζων ὅτι οἱ νέοι του τόνοι
 διασκεδάσουσι τοὺρ λυπηροὺρ τοῦ ἀδελφοῦ μου διαλογισμοὺρ.

Ἀλλὰ τί; καταφρονεῖς τὰ πτωχὰ μου ἀνθῆ; Ἄχ! πόσον εἴμαι
 δυστυχῆρ! Διατί μένειρ τοσοῦτον σκυθρωπὸρ ἐνώπιόν μου; Ἀ-
 γνωεῖρ λοιπὸν ὅτι οὐδεῖρ εἰρ τὸν κόσμον σὲ ἀγαπᾷ ὅσον ἐγὼ; Ὡ

(α) Ἀταργγιοῦ λ, τὸ ῥοδόχρορον. Τὸ Περσικὸν εἶρε τὸ πολυ-
 τιμώτερον.

(β) Ἡ ἀνθῶν. Πολλὴ ἐγένετο συζήτησιρ ἀν τὸ ἄσμα τοῦ
 ἔραστοῦ τούτου τοῦ ῥόδου εἶρε λυπηρὸν ἢ φαιδρὸν. Αἱ παρα-
 τηρήσειρ τοῦ Κυρ. Φδξ προεκάλεσαν σοφὰρ τιναρ φιλονεικίαρ
 περὶ τῆρ γνώμηρ, ἦν οἱ ἄρχαῖοι εἶχον περὶ τούτου. Δὲν τολ-
 μῶ νὰ ἐκφέρω εἰκασίαν, καίτοι λίαν διατεθειμένορ νὰ συμ-
 μεθέξω σφάλματορ, λαβόντορ ὑποστήριξιρ παρὰ τοῦ Κυρ;
 Φδξ.

ποθητέ, ὑπερπόθητε Σελίμ, εἰπέ με μισεῖς ἢ με φοβεῖσαι; Ἐλθέ, ἀνάπαυσον τὴν κεφαλὴν σου ἐπὶ τοῦ κόλπου μου! Θέλω τὴν καταπραΰνει με τὰ φιλήματά μου, ἀφοῦ οὔτε οἱ λόγοι μου οὔτε τὰ ἄσματά μου οὔτε αὐτὰ τῆς ἀηδόνος τὰ κελαδήματα δύνανται νὰ τὴν πραΰνωσιν. Γνωρίζω ὅτι ὁ πατήρ εἶνε πολλάκις αὐττιρός, ἀλλὰ σύ... οὐδέποτε σὲ ἐγνώρισα τοιοῦτον. Ναὶ εἰξεύρω, ὅτι ὁ πατήρ δὲν σὲ ἀγαπᾷ· ἀλλὰ λησμονεῖ; πόσον σὲ ἀγαπᾷ ἡ Ζουλείκα; Ω! ἔνοῴ... ἡ πρότασις τοῦ Πασᾶ... Ὁ συγγενής μας ἐκεῖνος... ὁ Μπέης Καρασμάνος μήπως εἶνε ἐχθρός σου; Ἄν ἔχη οὔτω, σοὶ ὁμνῶ εἰς τὸν Ναὸν τῆς Μέκας, (ὁ ναὸς ἐκεῖνος, εἰς ὃν δὲν πλησιάζουσι γυναῖκες, δὲν ἀποβάλλη δεήσεις γυναικῶν) σοὶ ὁμνῶ ὅτι ἄνευ ῥητῆς σου διαταγῆς οὔτε ὁ Σουλτάνος αὐτὸς θέλει λάβει τὴν χεῖρα μου! Νομίζεις ὅτι δύναμαι ν' ἀψυμακρυνθῶ ἀπὸ σοῦ, καὶ νὰ διαιρέσω εἰς δύο τὴν καρδίαν μου; Ἄν ἐγὼ δὲν μείνω μετὰ σοῦ, τίς ὁ φίλος σου καὶ τίς ὁ ὀδηγός μου; Τὸ θανατηφόρον τοῦ Ἀζραήλ (α) βέλος, ὅπερ χωρίζει τὰ πάντα ἐν τῷ κόσμῳ, θέλει ἐνώσει τότε τὰς δύο καρδίας μας εἰς ἓνα τάφον ».

Ἀκούων τὰς τερπνάς ταύτας λέξεις ὁ Σελίμ ἀναγιννάται, ἀναπνέει, κινεῖται, ἐγείρει τὴν παρ' αὐτῷ γονυκλινῇ ἀδελφὴν του, καὶ αἰσθάνεται διαλελυμένας τὰς θλίψεις του. Ὁ ἀκτινοβολῶν ὀφθαλμός του ἐκφράζει μυρίους διαλογισμούς κοιμωμένους εἰς τὰ σκότη τῆς καρδίας του. Ω; ποταμὸς ἐπὶ πολὺ κεκρυμμένος ὑπὸ τῆς σκιᾶς τῶν πικροχθείων του ἰτεῶν ἀνακαλύπτεται αἰφνης, καὶ εἰς τὰ κύματά του ἀντανακλάται τὸ φῶς, ὡς ῥίπτεται αἰφνης Οὐρανόθεν ἐκ τοῦ σκοτεινοῦ νέφους, ὅπερ τὸν περιέκλειεν, ὁ κεραυνός, οὕτως ἡ ψυχὴ λάμπει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ διαφαίνεται διὰ μέσου τῶν μακρῶν του ὀφρῶν.

Πολεμικὸς ἵππος εἰς τὸν ἦχον τῆς σάλπιγγος, λέων ἐγειρόμενος ὑπὸ ἰχνευτοῦ κυνός, τύραννος προκαλούμενος εἰς αἰφνιδίαν πάλην

(α) Οὗτος εἶναι ἄγγελος θανάτου;

ὑπὸ τῆς ἀκμῆς κακῶς διευθυνομένου ζίφου; δὲν ἀναλαμβάνουσι τὴν ζωὴν μετὰ τοσοῦτον σπασμωδικῆς ἐνεργείας, μεθ' ὅσης ὁ Σελίμ ἀκούων τὸν ὄρκον ἐκεῖνον, ὅστις προδίδει αἰσθημα μέχρι τοῦδε καταστελλόμενον. » Ἦδη ἀνήκει εἰς ἐμὲ, εἰς ἐμὲ διὰ πάντοτε· εἰς ἐμὲ ἐνώσω ζῶ, καὶ πέραν ἴσως τῆς ζωῆς· ναὶ εἰς ἐμὲ, καὶ καίτοι παρὰ σοῦ μόνον προφερθεῖς, ὁ ὄρκος οὗτος μᾶς συνέδεσεν ἀμφοτέρους. Ἰπῆρξες φρόνιμος ὅσον τρυφερά· καὶ ὁ ὄρκος σου ἔσωσε πολλὰς κεφαλὰς. Ἀλλὰ διατί ὠχρισᾷ; Ἡ ἐλαχίστη τῆς αἰσθητοῦ σου βελόνη προσκαλεῖ ὑπέρτερόν τι τῆς τρυφερότητός μου. Δι' ὅλους ἐγὼ τοῦ θησαυροῦ τοῦ Ἰσαχάρ, οὐδέποτε θέλω θυσιάσει μίαν τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς σου. Τὴν αὐγὴν ταύτην σκοτεινὰ με περιεκάλυπτον νέφη· βροχὴ ὄνειδισμῶν ἔπεσε κατὰ τῆς κεφαλῆς μου, καὶ ὁ Γιαφφὶρ με ἀπεκάλεσε δειλοκαρδίον· ὅθεν ἔχω αἰτίαν νὰ δειχθῶ ἤδη ἀνδρεῖος! ὁ υἱὸς τῆς καταφρονιμένης δούλης του, ὡς ἐκεῖνος με ἀπεκάλεσεν, καίτοι μὴ φροντίζω νὰ καυχᾶται, ἔχει καρδίαν, τὴν ὁποῖαν οὔτε ἡ ὀργὴ του, οὔτε ὁ βραχίον του αὐτὸς δὲν θέλει δυνηθῆ νὰ δαμάσῃ. Ἐγὼ υἱὸς του; .. ἴσως εἶμαι τοιοῦτος ἐξ αἰτίας σου, Ζουλείκα ἢ κἄν ἐλπίζω ὅτι θὰ γίνω. Ἐν τούτοις ἄς διατηρηθῆ μυστικὸς ὁ ὄρκος ὃν ἐπροφέραμεν. Γνωρίζω τὸν δυστυχῆ ὅστις τολμᾷ νὰ ζητῆ παρὰ τοῦ Γιαφφὶρ τὴν χεῖρα σου παρὰ τὴν θέλησίν σου. Οὐδεὶς ἐκ τῶν Μουσελίμ (α) τῆς χώρας ταύτης κατέχει πλοῦτη χειρότερον ἀποκεκτημένα, οὔτε χαμερπεστέραν ψυχὴν. Δὲν ἀνῆκει εἰς τὴν γενεὰν τῆς Εὐβοίας τὴν περιρρογητικωτέραν τῶν Ἰσραηλιτῶν; Ἀλλ' ὁ χρόνος θέλει τὸ πᾶν ἀνακαλύψει. Κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ κινδύνου θέλουσιν εὐρεθῆ δι' ἐμὲ πολλοὶ συμμέτοχοι. Μὴ με νομίζεις τοιοῦτον, ὅποιος ἐφάνην μέχρι τοῦδε· ἔχω ὄπλα καὶ φίλους καὶ ἡ ἐκδίκησίς μου εἶνε ἔτοιμος.

Νὰ μὴ σὲ νομίζω τοιοῦτον, ὅποιος ἐφάνης! Ἀληθῶς Σελίμ,

(α) Ὁ Μουσελίμ εἶπε διοικητῆς των. Οὗτος ἀκολουθεῖ κατὰ τὸν βαθμὸν τὸν Πασᾶν· τρίτος ὁ Βοϊδόδας, τέταρτος ὁ Ἀγάς.

πικρά μεταβολή διαφαίνεται ἐπὶ σοῦ. Κατὰ τὴν αὐγὴν σὲ εἶδον
 τρυφερὸν, ἀγαπητόν· ἀλλ' ἤδη φαίνεσαι διάφορος τοῦ ἑαυτοῦ σου.
 Σὺ ἐγνώριζες τὸν ἔρωτά μου· οὐδέποτε θέλει ἐλαττωθῆ, ἀλλ' οὔτε
 καὶ ἐπεκταθῆ. Τὸ νὰ σὲ βλέπω, νὰ σὲ ἀκούω, νὰ εἶμαι πάντοτε
 πλησίον σου, ἰδοὺ ἡ εὐτυχία μου. Δὲν εἰξεύρω, διατὶ μισῶ τὴν
 νύκτα. Ἴσως διότι μόνον τὴν ἡμέραν ἀναμέθεα νὰ εἴμεθα ὁμοῦ·
 τὸ νὰ ζήσω μετὰ σοῦ καὶ ν' ἀποθάνω μετὰ σοῦ, ἰδοὺ ὅποια αἱ
 ἐλπίδες μου.

Νὰ φιλῶ τὰς παραιάς σου, τοὺς ὀφθαλμούς σου, τὰ χεῖλη σου.
 Ἐμὲ τὸ φίλημα τοῦτο, μ' ἐν ἄλλο. . . ἀλλ' ἀρκεῖ. Ἀλλὰχ! Τὰ
 χεῖλη σου εἶνε φλογερά. Ὅποια θέρμη ἦναψεν εἰς τὰς φλέδας
 σου; Ἐκ τῶν χειλέων σου ἡ φλόξ διέτρεξεν εἰς τὴν καρδίαν μου,
 τὸ πρόσωπόν μου σπινθηροβόλει. Νὰ πράνω τὰ πάθη σου, νὰ
 ἐπιμελῶμαι τῆς ὑγείας σου, ν' ἀπολαμβάνω τοῦ πλούτου σου
 χωρὶς νὰ τὸν σπαταλῶ, νὰ μένω πλησίον σου ἄνευ οὐδεμιᾶς ποτε
 μεμφιμοιρίας, ἢ νὰ ἐξωραίζω σχεδὸν τὴν ἔνδειάν σου διὰ τῶν μει-
 διαμάτων μου, ἐνὶ λόγῳ, τὸ πᾶν νὰ κάμνω, ἐκτὸς τοῦ νὰ κλείσω
 τὰ ἀποθνήσκοντα ὄμματά σου, ἐπειδὴ δὲν ἠδυνάμην νὰ ζήσω
 πρὸς τοῦτο, ἰδοὺ ὁ σκοπὸς τῶν διαλογισμῶν μου. Τί πλέον δύ-
 ναμαι; ἢ τί πλέον δύνασαι σὺ ν' ἀπαιτήσης; — Ἀλλὰ πρὸς τί
 Σελίμ, τσακύτη μυστικότης; Ματαίως προσπαθῶ νὰ μαντεύσω
 τὴν αἰτίαν. Ἀλλ' ἔστω καὶ τοῦτο ἄφου σὺ τὸ θέλεις. Δὲν σὲ ἐνοῶ
 ὅταν μοὶ λαλῆς περὶ ὄπλων καὶ φατριαστῶν. Ἐγὼ ἐπεθύμουν νὰ
 ἤκουεν ὁ Γιαφίρ ὃν ἐπρόφερα ὄρκον. Ὅλη ἡ ὀργή του δὲν ἤθελε
 κατορθῶσαι νὰ με ἀναγκάσῃ νὰ τὸν ἀναιρέσω· ἀλλ' ἀναμφιβόλως
 ὁ πατήρ μου θέλει μὲ ἀφήσει ἐλευθέραν. Τίς θέλει νομίσει παρά-
 ξενον ὅτι ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ διαμείνω τοιαύτη, ὅποια ἤμην; Τίς
 ἄλλος ἐκτὸς τοῦ Σελίμ εἶδε τὴν Ζουλεϊκαν ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐγεν-
 νήθη; Τίνα ἄλλον ἐκτὸς σοῦ, ἡ Ζουλεϊκα ἐζήτησε σύντροφον
 τῶν παιδιῶν τῆς νιπιότητός της, ἐκτὸς σοῦ, τοῦ συντρόφου τῆς
 ἐρημίας της; Οἱ ἠδονικοὶ οὗτοι στοχασμοὶ ἤρξατο μετὰ τῆς
 ὑπάρξεώς μου· διατὶ λοιπὸν σήμερον νὰ μὴν ὁμολογήσω αὐτούς;
 Ὅποια μεταβολὴ ἐπῆλθεν, ἰκανὴ νὰ με ἀναγκάσῃ νὰ κρύψω τὴν
 ἐλπίθειαν, ἢ νὰ πάντοτε ἐτεβάζομαι; Οἱ νόμοι μας, ἡ θεοσεκία

μας, αὐτὸς ὁ θεὸς μας μᾶς ἐμποδίζουσι νὰ βλέπωμεν τοὺς
 ξένους· ὄχι, οὐδέποτε ἡ καρδία μου θέλει παραπονεθῆ κατὰ
 τοῦ τοιούτου νόμου τοῦ Προφήτου· αὐτὸς μάλιστα σχηματίζει
 τὴν εὐτυχίαν μου, οὐδεμίαν μοὶ ἐπιτάττει στέργειν, ἀφοῦ συγ-
 χωρεῖ νὰ σὲ βλέπω πάντοτε πλησίον μου. Πῶσον βλάβως λυ-
 πηθῆ διδομένη εἰς ἄνθρωπον, τὸν ὅποιον οὐδέποτε εἶδον· δια-
 τὶ νὰ μὴ τὸ εἶπω εἰς τὸν πατέρα μου; διατὶ μὲ βιάζεις νὰ τὸ
 κρύψω; Γνωρίζω ὅτι ὁ ὑπερήφανος τοῦ Πασᾶ χαρακτήρ οὐδέποτε
 σοὶ εἶδειξε σημεῖον ἀγάπης. Συχνὰ ὀργίζεται δι' ἐλαχίστας αἰτίας.
 Εἶθε μὴ δώσης αὐτῷ οὐδέποτε τινα νόμιμον! Ἄγνωθ' διατὶ τόσον
 ἀποστρέφουμι τὴν προσποίησιν. Εἶνε ἄρα γε ἀμάρτημα νὰ δια-
 τρηθῆ οὕτως ἐν μυστικόν; Πῶθεν προέρχεται ἡ στενοχωρία,
 τὴν ὅποιαν αἰσθάνουμι, συλλογιζομένη ὅτι πρέπει νὰ τὸ θάψω
 εἰς τὴν καρδίαν μου; Ὡ Σελίμ! ἐνόσω εἶε ἀκόμη καιρὸς φανέρω-
 σόν μοι τὸ μυστικὸν τοῦτο, καὶ μὴ μ' ἐγκαταλείπης εἰς τοὺς στο-
 χασμούς τοῦ φόβου. Ὡ Οὐρανέ! Βλέπω προχωροῦντα τὸν Τσο-
 χιδάρ (α). Ὁ πατήρ μου ἐπανερχεται. Τρέμω ἤδη ν' ἀπαντήσω
 τὰ βλέμματά του. Ὡ Σελίμ, δὲν δύνασαι νὰ μοὶ εἶπης τὴν αἰτίαν;

14

ε Ζουλεϊκα ἐπίστρεψον εἰς τὴν κατοικίαν σου. Δύναμ' ἐγὼ ν'
 ἀπαντήσω τὰ βλέμματα τοῦ Γιαφίρ ἄνευ φόβου, καὶ πρέπει νὰ
 περιμένω ὅπως λαλήσω μετ' αὐτοῦ περὶ φερμανίων, φόρων, περὶ
 στρατευμάτων, καὶ ἄλλων τοῦ κράτους ὑποθέσεων. Ἐλάβομεν τρο-
 μεράς· εἰδήσεις ἀπὸ τῶν ὀχλῶν τοῦ Δουνάβεως. Ὁ Βυζήτης ἡμῶν
 ἀπώλεσε τοὺς ἀνδρειότερους τῶν στρατιωτῶν του, ἐξακολουθῶν
 κινήματα, ὧν ἡ ὠφέλεια θέλει ἔλθει εἰς τὸν Γιαβούρ. Ὁ Σουλ-
 τάνος ἔχει ἐξαίρετον μέσον ὅπως ἀνταμείψῃ τοὺς θριαμβοῦς τοῦ
 ὑπουργοῦ του.

Ἀλλ' ἀκουσόν με κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην, ὅταν τὸ τύμπανον
 τῆς νυκτὸς κρᾶξει τοὺς στρατιώτας εἰς τὸ δεῖπνον καὶ τὴν ἀνάπαυ-
 σιν θὰ ἔλθω εἰς τὸν τόπον τῆς διαμονῆς σου· θέλομεν ἐξέλθει ἀποτ

(α) Δούλος προπροσενδύμενος τοῦ ἀδελφίου του.

ρύθως ἐκ τοῦ Χαρεμίου καὶ θέλομεν λάβει τὴν ἐλευθερίαν νὰ περιπλανώμεθα καθ' ὅλην τὴν νύκτα. Οἱ τοῖχοι τῶν κήπων μας εἶνε ὑψηλοὶ καὶ ἀπότομοι· οὐδεὶς δύναται ν' ἀναβῆ ἐπ' αὐτῶν ἢ ἀκούσῃ ἢ διακόψῃ τὴν σειρὰν τῆς συνομιλίας μας. Ἄλλως ἐάν τις ἐτόλμα νὰ κινδυνεύσῃ ἔχω ξίφος τοῦ ὁποίου τὴν κόψιν πολλοὶ αὐθάδεις ἐδοκίμασαν. Θέλεις μάθει μουσικὰ, τὰ ὅποια εἰσέτι οὐδὲ κἂν ἐφαντάσθης. Πίστευσόν με, Ζουλεϊκα, ὅχι δὲν πρέπει νὰ ἦμαι διὰ σὲ ἀντικείμενον φόβου· γνωρίζεις ὅτι ἔχω τὴν κλεῖδα τοῦ Χαρεμίου. . .

« — Ἐγὼ, νὰ σὲ φοβῶμαι! ὦ Σελίμ! οὐδέποτε μέχρι τοῦδε ἐπρόφρασε τοιοῦτον λόγον.

• — Μὴ χάνωμεν καιρὸν. Ἀναχώρησον, Ζουλεϊκα· ἔχω μίαν κλεῖδα εἰς τὴν ἐξουσίαν μου. Οἱ φύλακες τοῦ Ἄρουμ ἔλαβόν τινα ἀμοιβὴν, καὶ ἀκόμη περιμένουν νὰ λάβουν. Ταύτην τὴν νύκτα, ναί, τὴν νύκτα ταύτην, Ζουλεϊκα, θὰ μάθῃς τὴν ἱστορίαν μου. Ὅχι, ἀγαπητή μου, δὲν εἶμαι ὅ,τι φαίνομαι ».

ΛΣΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

1

Οἱ ἄνεμοι ὀρμητικῶς πνέουσιν ἐπὶ τῶν κυμάτων τοῦ Ἑλλησπόντου, ὡς κατὰ τὴν τρικυμιώδη ἐκείνην νύκτα, καθ' ἣν ὁ Ἔρως, ὅστις ὤφειλε νὰ τὸν προστατεύσῃ ἐλκισμόνησε τὸν ὠραῖον, τὸν νέον, τὸν θαρράλεον Ἀέανδρον, τὴν μόνην ἐλπίδα τῆς ἐν Σητῶν οἰκογενείας. ὦ! ὅταν εἰς τὸν μεμακρυσμένον ὁρίζοντα ἔβλεπεν ὁ Ἀέανδρος φεγγυβολοῦντα τὸν λύχνον, ὃν ἐπὶ τοῦ πύργου ἤναπτεν ἡ ἐρωμένη του, ματαίως ὁ ἐγειρόμενος ἄνεμος, ματαίως ὁ ἀφρὸς τῶν διαθραυσμένων κυμάτων, καὶ αἱ κραυγαὶ τῶν θαλασσιῶν πτηνῶν τὸν παρήγγελλον νὰ μένῃ. Ματαίως τὰ σύννεφα εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ τὰ κύματα εἰς τὴν θάλασσαν διὰ τῶν σημείων καὶ τοῦ θεοῦ των τὸν ἐμπόδιζον ν' ἀναχωρήσῃ. Οἱ ὀφθαλμοὶ του μόνον τὸν φανὸν τοῦ Ἑρωτος ἔβλεπον, τὸν μόνον ἀστέρα, ὃν ἠγάπα νὰ χαιρετᾷ ἐπὶ τοῦ Οὐρανοῦ· καὶ ὅσα του μάνα τὰ ἄσματα τῆς ἐρωμένης του ἤκουον. « ὦ κἂν

ματα μὴ χωρίζετε ἐπὶ μακρὸν δύο ἐραστὰς ». Ἡ ἱστορία αὕτη εἶν' ἀρχαία, ἀλλ' ὁ Ἔρως δύναται νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὰς νεαρὰς καρδίας τὸ αὐτὸ θάρρος καὶ τὴν αὐτὴν ἀφοσίωσιν.

2.

Οἱ ἄνεμοι πνέουν βιαίως, καὶ ἡ θάλασσα τῆς Ἑλλης ἐγείρεται καὶ κυλῖει τὰ ζοφερὰ ρεύματά της. Αἱ πίπτουσαι τῆς νυκτὸς σκιαὶ καλύπτουσι τὸ πεδῖον τῆς μάχης, ὅπου ματαίως ἐχύθη ποσοῦτον αἷμα. Ἡ ἔρημος, εἰς ἣν ποτε ἀνεγείρετο ἡ ὑπερήφανος τοῦ Πριάμου πόλις, οἱ τάφοι, τὰ μόνια τοῦ βασιλείου του ἴχνη, τὰ πάντα ἐξλείφθησαν. . . τὰ πάντα, ἐκτὸς τῶν ἀθανάτων ὄνειροπολήσεων, αἷτινες κατέβηλόν τὸν τυφλὸν γέροντα τῆς ἀποτόμου Χίου.

3

Κ' ἐν τούτοις. . . (ἐπειδὴ εἶδον τοὺς τόπους τούτους, οἱ πόδες μου ἐπάτησαν τὰ ἱερὰ ταῦτα παράλια, οἱ βραχίονές μου διέσχισαν τὰ θεορυσώδη ταῦτα κύματα. . .) « ἐν τούτοις, ὦ γηραῖα ποιητά, ἃς ἠδυνάμην νὰ ὄνειροπολῶ καὶ νὰ κλαίω ὡς σύ, νὰ διατρέχω τὰς ἀρχαίας πεδιάδας καὶ νὰ πιστεύω ὅτι ἕκαστος χλωρὸς βῶλος γῆς ἐγκλείει τὴν κόνιν ἑνὸς ἥρωος, οὐχὶ μυθικοῦ, καὶ ὅτι πέραξ τῶν τόπων τούτων καταρρέει ἀκόμη ὁ Ἄπειρος Ἑλλησπόντος » (α) . . . Τίς παγωμένη καρδιά ἠδύνατο ἐνταῦθα νὰ ἀντείπῃ εἰς τὴν Μοῦσαν σου;

(α) Ἡθέλησεν ὁ Ὅμηρος νὰ ὀνομάσῃ τὸν Ἑλλησπόντον εὐρὸν καὶ ἄνευ πέρατος; τίς ἡ ἀληθὴς σημασία τῆς λέξεως, ἣν μετεχειρίσθη; Αἱ δύο αὗται ἐρωτήσεις ἐγέννησαν πολλὰς συζητήσεις μεταξὺ τῶν σοφῶν. Ἰπὴρξα ἐγὼ αὐτὸς μάρτυς τοιούτων διαφορῶν ἐπὶ τῶν αὐτῶν τόπων· καὶ μὴ βλέπων καλῆ τιρον ἀποπερατώσεως μέσον, διεσκέδασα κολυμβῶν τὸ στεγνὸν τῆς Ἑλλης. Καὶ βεβαίως ἤθελον πολλὰκις ἐπαναλάβει τὴν τοιαύτην ἀπόπειραν πρὶν ἢ τελειώσουν ὅλοι αἱ διαμφισθητήσεις. **Εἶπε βεβαίως, ὅτι ἡ φιλογεικία περὶ τοῦ κύρονος τῆς ἱστορίας**

Ἡ νύξ ἐκάλυψε διὰ τῆς σιγῆς τῆς τὴν θάλασσαν τῆς Ἑλλῆς καὶ ἡ Σελήνη δὲν ἤγγισεν εἰσέτι τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους τῆς Ἰδης, ἢ σὲ ἅλῃην ἧτις ἐφώτιζε τὰς ἠρωϊκὰς σκηνὰς τοῦ Ὀμήρου· οὐδεὶς τῶν πολεμιστῶν μέμνηται τὴν λάμψιν τῶν εἰρηνικῶν τῆς ἀκτίνων, καὶ οἱ εὐτυχεῖς ποιμένες πάντοτε τὴν εὐλογοῦν. Τὰ ποιμνιά των βόσκουν ἐπὶ τοῦ τάφου ἐκείνου, ὅστις ἠσθάνθη τὸ θανατηφόρον τοῦ Πάριδος βέλος. Ὁ μεγαλοπρεπὴς οὗτος σωρὸς γῆς, πέριξ τοῦ ὁποῦοι ὁ υἱὸς τοῦ Ἀμμωνίου Διὸς (α) διέτρεξεν ὑπερηφάνως, τὸ μνημεῖον ἐκεῖνο ὅπερ ἀνήγειρον τὰ ἔθνη καὶ ἐσεφάνωσαν βασιλεῖς σήμερον εἶνε τόπος ἔρημος· καὶ ἄνευ ὀνόματος. Γιὰ τοῦ Πηλεΐως! πότον μὲν ἔσωθεν στενόχωρος πρέπει νὰ ᾔηε ὁ τόπος ὅπου κείσαι, ἐξωθεν δὲ μόνον οἱ περιηγηταὶ δύνανται ν' ἀρθρώσουν τ' ὄνομά σου. Ἡ κόνις διαρκεῖ περισσότερον τοῦ ἐπιταρίου λίθου. Ἀλλὰ σοῦ. . . φεῦ! καὶ αὐτὴ ἡ κόνις ἀπώλετο.

Ἀργά, πολὺ ἀργά, κατὰ τὴν νύκτα ταύτην ἡ Ἄρτεμις θέλει φωτίσει τὸν βοσκόν, καὶ διασκεδάσει τοὺς φόβους τοῦ ναύτου. Οὐδεὶς

τῆς θεῆς Τροίας διαρκεῖ εἰσέτι, ἐπειδὴ ἅπασα ἡ δυσκολία ὑπάρχει εἰς τὴν λέξιν ἄπειρος. Πιθανῶς ὁ Ὀμηρὸς ἐμέτριε τὰς ἀποστάσεις ὡς ἡ φιλάρεσκος γυνὴ μετρεῖ τὴν διάρκειαν τοῦ χρόνου. Καὶ ὠνόμασε ἄπειρον, διάστημα μόνις ἔχον ἡμῖν μιλίου ἑκτασί, ὡς ἡ φιλάρεσκος αἰώνιον ὀνομάζει ἔρωτα, τὸν διαρκέοντα τρεῖς ἐβδομάδας.

(α) Πρὸ τῆς εἰς τὴν Περσίαν ἐπιδρομῆς τοῦ Ὀλέξανδρου ἐπεσκέφθη τὸν τάφον τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ δάφνη ἔστειλε τὸν βοσκόν. Τοῦτον ἐμιμήθη μετέπειτα ὁ Κορακάλλιας, καὶ λέγεται ὅτι ἐδηλητηρίασεν ἕνα τῶν φίλων του, Φέστον ὀνομαζόμενον ὅπως θυγηθῆ ἢ ἀποκαταστήσῃ νέα Πιστρόκλια. Εἶδον τὰ πρόβατα βόσκοντα ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Αἰσώλου καὶ ἄνιχου· ὁ τοῦ πρώτου κείται εἰς τὸ μέσον, τῆς πεδιάδος.

μέχρι τοῦδε φανὸς ἠνάφθη ἐπὶ τῶν βράχων ὅπως διευθύνει τὸν δρόμον τοῦ πρὸς τὰ κύματα παλαιόντος πλοιαρίου. Ὅλα τὰ φῶτα, ἅτινα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἔλαμπον περὶ τὸν λόφον, ἠφανίσθησαν τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο. Ἐν μόνον μένει κατὰ τὴν ἔρημον ταύτην ὥραν, μένει ἡ φωτιζοῦσα τὸν πύργον τῆς Ζουλέικας λαμπάς.

(ἀκολουθεῖ)

LE REALI POSSESSIONI.

Signore estensore dell' Atineo la prego compiacersi d' inserire nel di lei periodico il presente articolo, che, non so per qual causa, fu moncato dal foglio la Minerva.

L' agricoltura è il sostegno dello stato: darsi di professione e a tutto uomo all' agricoltura è cooperare a tutta possa all' incremento e benessere dello stato. Rari però son coloro che a si nobile professione si addicano; ma fra questi rari bellamente rifulge nella riviera di Genova la famiglia Bottaro, le di cui possessioni sono le maraviglie e l' ammirazione degl' intendenti dell' agricoltura.

Mosso da filantropico spirito il Bottaro piantava anche in questa illustre città di Atene un simile Stabilimento mostrando con la pratica, ch'è l' agricoltura ben conosciuta può essere estesa in ogni terra ed in ogni clima e nello sviluppo della natura e nella moltiplicazione delle piante e nel rendere indigene l' esotiche.

Fummo per altro da stupore colpiti allorchè udimmo Gaetano Bottarro addetto alle possessioni reali, ma ci lusinammo che la sua filantropia lo movesse a lasciare i proprii stabilimenti per diruggere possessioni altrui onde prosperassero, e non mai si avvillisse qual semplice manuale

sotto la dipendenza di chi neppur da lungi salutò mai l'agricoltura.

Sortimmo però d'inganno quando nel prossimo passato gennaio il Bottaro dava la sua dimissione. perchè la sua coscienza non li permetteva in quel posto adempire i propri doveri, poichè li davano ordini contro il prosperamento delle sudette possessioni, e contrarii all'intutto ai principii dell'agricoltura. Lode al Sig. Bottaro. Sarà mai degno di lode chi dirige una partita non propria? Chi esercitato nel mestiere delle armi non maneggiò per ombra i ferri agricoli? il problema è semplice. Il frutto corrisponde all'esito? La soluzione è nelle georgiche greche e latine.

La virtù non si apprezza dall'ignorante, la quale non essendo valutata da chi sta a capo delle possessioni reali, costrinse il Bottaro a dimettersi, e ciò vuol dire il deperimento di esse possessioni, o almeno che non progredissero a tenore dell'arte. Le piante tutte ne sono irrefragabili testimonii sull'oggetto, e a suo tempo ne daremo i particolari, ma che importa che le piante piangono basta solo che i direttori se la ridono. Ah! quel demone che desio il punse a far divenire le pietre pani, ora opra che le piante si petrificano (1).

Così é, e sia di passaggio, ben sapeva l'amministratore in capo, che il Bottaro era in urto col Direttore del Pirgo, ben sapeva i tanti villani trattamenti ricevuti, ben sapeva le ingiurie le contumelie dirette contro del Bottaro da costui perchè eseguir non volle mai ordini contrarii all'agricola professione, ciò non ostente il Signor Amministratore dopo averlo impiegato di quà e di là qual manuale, lo destina di nuovo al Pirgo. Bottaro dimostra a chiare note l'impossi-

(1) Vedi l'accreditato giornale il Nord numero 75. che descrive minutamente il male andamento del Pirgo a causa dell'imperizia di chi lo dirige.

bilità di eseguire tale destinazione, ma perchè egli troppo rispetta, anzi diremo, adora le MM. LL. pur condiscese a condizione Però che li si accordasse un titolo, e li si prescrivessero i lavori per dinotare coi fatti il come si travaglia con coscienza pura, e con Dio innanzi agli occhi. No, un duro nò: allora il Bottaro, a non tradire l'arte agricola, la propria coscienza, e il sacro dovere verso le MM. LL. ne chiede perdono e si dimette.

Un tale evento non ammette apologia. L'ignoranza contrasta con la virtù. L'ottavo congresso degli scienziati italiani premiando il Bottaro con medaglia di argento diceva = *All'agricoltura ed alle arti nutrici del Commercio—Genova* = G. Bottaro e figli premiato al cospetto de dotti d'Italia = ecco la virtù; ma l'ignoranza par dicesse in sua favella = *levati d'innanzi agli occhi miei, poichè la tua virtù agricola mi abbaglia.* = La Commissione agricola nel regno Sardo lo premiava in numerario nel 1846 e tempo fa ne raddoppiava il detto premio, l'ignoranza lo condannava a seguir comandi contro l'arte e la virtù agricola.

Entriamo nell'animo del Bottaro: egli non per altro serviva nelle possessioni reali che per onore e filantropia, poichè queste prosperando, ad imitazione, sarebbero prospere le altre Elleniche terre, locchè essendogli stato impedito, depose appiè del trono la sua dimissione: lode per ciò all'arte alla virtù agricola del Bottaro, che da tutti i dotti e intendenti agricoli sarà sempre lodato e benedetto.

G. S.

ΤΑ ΒΑΣΙΛΙΚΑ ΚΤΗΜΑΤΑ

Κύριε Συντάκτα τοῦ Ἀθηναίου, ὡς παρακαλῶ νὰ καταχωρή-
σητε εἰς τὸ ἑξῆς φύλλον τὴν ἐρετῆς διατριβήν, ἣν οὐκ οἶδα
διὰ τίνα λόγον ἢ δημοσιεύσαστα αὐτὴν Ἀθηναῖ ἐν πολλοῖς ἀπέ-
κοψεν.

Ἡ Γεωργία εἶνε τὸ ἔρεισμα τοῦ κράτους· ἢ εἰς αὐτὴν ἀπάντων
ἐνασχόλησις δηλοῖ τὴν πᾶσαις δυνάμει πρὸς εὐμερίαν καὶ αὔ-
ξησιν τοῦ κράτους προσπαραβαίν. Κ' ἐν τοῖς σπάνιοι εἰσιν οἱ εἰς
τοσοῦτον εὐγενὲς ἐπάγγελμα παραδιδόμενοι· καὶ μεταξὺ τῶν ὀλί-
γων τούτων δικρίνεται ἐξήχως εἰς τὴν περαλίαν τῆς Γένοβας ἢ
οικογένεια τῶν Βοττάρων, ὧν τὰ κτήματα κινουσι τὴν ἐκπληξίαν
καὶ τὸν θαυμασμὸν τῶν εἰδημόνων τῆς γεωργίας.

Ἰπὸ ἀγαθοῦ παρακινούμενος π.ε.ύματος καὶ ἐν αὐτῇ τῇ περιδό-
ξῳ τῶν Ἀθηναίων πόλει ὁ Κ. Βοττάρος τοιοῦτόν τι κατάστημα ἀπεκα-
τήσεν, πράγματι δεικνύων ὅτι ἡ γεωργία δύναται νὰ ἐπεκταθῇ ἐπὶ
πάσης γῆς καὶ παντὸς κλίματος, καὶ ἐν τῇ ἀναπύξῃ τῆς φύσεως,
καὶ ἐν τῇ πολλαπλασιάσει τῶν φυτῶν, καὶ ἐν τῇ ἀποκαταστάσει
ἐντοπίων τῶν ἀλλοθινῶν φυτῶν.

Ἐν τούτοις μεγάλως ἐξεπλάγγμεν ὅτε ἠκούσαμεν ὅτι ὁ Γαϊτάνος
Βοττάρος πρόσκληθῆν εἰς τὰ βασιλικά κτήματα· καὶ ἐσυμπεράνα-
μεν ὅτι ἡ ἀγαθότης του τὸν παρεκίνησε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ ἰδιά
του κτήματα, ὅπως διευθύνῃ πρὸς εὐμερίαν τῶν ξένα, καὶ
ὄχι ὅτι ἐξευτελιζέται ὡς ἀπλοῦς ἐργάτης ὑπὸ τὰς διαταγὰς ἐκείνου
ὅστις οὐδὲ μακρόθεν ἐχαίρετῆσε ποτε τὴν γεωργίαν. Ἐξήλθομεν
ὁμως τῆς ἀπάτης ὅταν πρό τινας καιροῦ ὁ Βοττάρος ἔδωκε τὴν
ἄφρασίν του, ἐπειδὴ ἡ συνείδησίς του δὲν τῷ ἐπέτρεπεν ἐν τῇ θέσει
του ἐκεῖνῃ νὰ ἐκπληρώσῃ τὰ καθήκοντά του, λαμβάνων διαταγὰς
ἀντικειμένους εἰς τὴν προαγωγὴν τῶν βροθέντων κτημάτων, καὶ καθ'
ὄλοκληρίαν ἐναντίους εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς γεωργίας. Ὀφείλεται ἔπανος
εἰς τὸν Κύριον Βοττάρου· καὶ δὲν εἶνε ἄξιος αὐτοῦ ὅστις διευθύνει

ἐργασίαν οὐχὶ ἰδίαν; ὅστις ἐξοικημένος εἰς τὴν τέχνην τῶν
ὄπλων δὲν μετεχειρίσθη ποτὲ τὰ γεωργικὰ ἐργαλεῖα; Τὸ πρό-
βλημα ἀπλούστατον. Ὁ καρπὸς ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν δαπάνην;
ἢ λύσις ἐστὶν εἰς τὰ Ἑλληνικὰ καὶ Λατινικὰ γεωργικά.

Ἡ ἀρετὴ δὲν ἐκτιμᾶται ὑπὸ τοῦ ἀμαθοῦς ὅθεν ὁ διευθυντῆς τῶν
βασιλικῶν κτημάτων παρεκίνησε τὸν Βοττάρου νὰ παραιτηθῇ δι.λ.
ἠθέλησε τῇ ἀπώλειαν τῶν βροθέντων κτημάτων ἢ τοῦλάχιστον νὰ μὴ
προσθεύσωσιν ἀναλόγως τῆς τέχνης. Τὰ φυτὰ πάντα εἰσι πρόδηλοι
μάρτυρες. Ἀλλὰ τί σημαίνει ἂν τὰ φυτὰ κλαίωσιν; ἀρκεῖ ὅτι γελῶσιν
οἱ διευθυνταί. Φεῦ! ὁ δαίμων ἐκεῖνος ὅστις προθυμεῖται νὰ κατα-
στήσῃ τὰς πέτρας ἄρτους, ἤδη προσπαθεῖ νὰ πετρωθῶσιν τὰ
φυτὰ (1).

Ὁμοίως εἶνε τοιαῦτα τὰ πράγματα· ἐγνώριζε καλῶς ὁ γενικὸς
διευθυντῆς, ὅτι ὁ Βοττάρος ἦτο ἐρεθισμένος; μετὰ τοῦ διευθυντοῦ
τοῦ Πύργου, ἐγνώριζεν πῶς μετεχειρίσθη αὐτόν, ἐγνώριζε τὰς ὕβρεις,
καὶ ὁ ἐιδισμὸς οὐ; παρ' ἐκείνου ὑπέστη ὁ Βοττάρος μὴ θελήσας
νὰ ἐκτελέσῃ διαταγὰς ἀντιβαίνουσας εἰς τὴν γεωργίαν· ἐν
τούτοις ὁ γενικὸς διευθυντῆς ἀφοῦ ἐνασχόλησεν αὐτὸν ἐδῶ καὶ
ἐκεῖ ὡς ἐργάτην, τὸν διορίζει ἐκ νέου εἰς τὸν Πύργον. Ὁ Βοττάρος
ἐναργῶς δεικνύει τὸ ἀδύνατον τῆς παραδοχῆς τοῦ τοιοῦτου διο-
ρισμοῦ, καὶ ὁμως ἐπειδὴ τὰ μέγιστα σέβεται, ἢ κάλλιον εἰπεῖν,
λατρεύει τὰς ΛΑ. ΜΜ. ἐπέδωκεν ἐπὶ τῇ συμφωνίᾳ τοῦ νὰ δοθῇ
αὐτῷ εἰς τίτλος καὶ νὰ διαγραφῶσι τὰ ἔργα του ὅπως ἐμπράκτως
δειξῇ ὅτι ἐργάζεται μετὰ καθαρᾶς συνειδήσεως. Ἀλλὰ ἀκούσας
ἐν σκληρὸν ἄχι, ἵνα μὴ προδώσῃ τὴν τέχνην του, τὴν συνείδησίν
του, καὶ τὸ ἱερὸν πρὸς τὰς ΛΑ. ΜΜ. χρέος ζητεῖ συγχώρησιν,
καὶ δίδει τὴν περαιτήσίαν του.

Τοιοῦτον συμβᾶν δὲν χρήζει ἀπολογίας. Ἡ ἀγνοία ἀνταγωνίζε-
ται πρὸς τὴν ἀρετήν. Ἡ ὀδύνη οὐδοῦ τῶν ἐπιστημόνων Ἰταλῶν
βραβεύουσα τὸν Βοττάρου μετὰ τὸ ἀργυροῦν νομισματόσημον ἔλε-

(1) Ἰδὲ τὴν ἐπίσημον ἐφημερίδα ἢ Ἄρκτος (ἀριθ. 75.) ἣτις
περιγράφει καταλεπτῶς τὴν κακὴν τοῦ Πύργου διατήρησιν ἐνεκῶς
τῆς ἀπειρίας τοῦ διευθυντοῦ.

γεν — Εἰς τὴν γεωργίαν καὶ τὰς τρεφούσας τὸ ἐμπόριον τέχνας — Γένεθα = Γ. Βοττάρου καὶ υἱοὶ αὐτοῦ, βραβευόμενος ἐνώπιον τῶν ἐπιστημόνων τῆς Ἰταλίας = Ἰδοῦ ἢ ἰκανότητις ἀλλ' ἢ ἀγνοία φαίνεται λέγουσα ἐν τῇ γλώσσῃ τῆς — Ἀποσύρθητι ἀπὸ τῶν οφθαλμῶν μου, διότι ἡ γεωργικὴ σου ἰκανότης μὲ θαμβώνει. — Ἢ ἐν Σαρδηνίᾳ γεωργικὴ ἐπιτροπὴ τὸν ἐβράβευσε χηματατικῶς κατὰ τὸ 1816, καὶ πρό τινος χρόνου ἐδιπλασιάσθη τὸ ῥηθὲν βραβεῖον, ἐνῶ ἡ ἀγνοία τὸν κατεδίκαζε νὰ ἐκτελεῖ διαπραγὰς ἀντικειμένας εἰς τὴν γεωργίαν.

Ἀλλ' ἂς ἐμβριθύωμεν εἰς τὴν διάνοιν τοῦ Βοττάρου. Οὗτος πρὸς οὐδένᾳ ἄλλον σκοπὸν ὑπηρετεῖ εἰς τὰ βασιλικά κτήματα, εἰμὴ ἐκ μόνης τῆς τιμῆς καὶ ἀγαθότητος· ἐπειδὴ τούτων εὐημεροῦντων, κατὰ μίμησιν, ἤθελον εὐημερῆσαι καὶ οἱ λοιποὶ Ἕλληνας γὰρ αἰ' ἀλλ' ἐμποδισθεὶς ἀπέθεσε παρὰ τοῦ πόδα τῆς Α. Μ. τὴν παραίτησίν του. Ἐπαινος λοιπὸν εἰς τὴν τέχνην καὶ γεωργικὴν ἰκανότητα τοῦ Βοττάρου, ὅτι παρ' ὅλων τῶν ἐπιστημόνων καὶ εἰδημόνων τῆς γεωργίας ἀείποτε θέλει ἐπαινέσθαι καὶ εὐλογεῖσθαι.

Γ. Σ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

— Κατὰ τὸν ἐφετεινὸν Ποιητικὸν Ἀγῶνα ἔλαβε τὸ ἄθλον καὶ τὸ γέρας τὸ καὶ πέρυσι κρηθὲν ποίημα τοῦ καθηγητοῦ Κ. Ὀρφανίδου Χίος Δούλη, μετὰ μακρὰν διχονοήσιν τῶν ἀγωνοδικῶν, καὶ διαμαρτύρησιν ἐπὶ τέλους κατὰ τῆς στέψεως τοῦ Κ. Ὀρφανίδου δύο ἐξ αὐτῶν, τῶν Κ. Κ. Κουμανοῦδου καὶ Ρουσσοπούλου. Ποιήματα εἶχον δυθὴ πέντε κατὰ τὴν ἐξῆς τάξιν, δηλ. 1) Χίος Δούλη καὶ Τίρι Αἶρι, εἰς ἓνα φάκελλον. 2) Τίτος καὶ Ὄθων, 3) Θάγος καὶ Θίσθη, 4) Σάλπιγξ τῆς Ἐλευθερίας, Γνωμικὰ καὶ Παιδαγωγικὴ, εἰς ἓνα φάκελλον, καὶ 5) Θρίαμβος τοῦ ποιητικοῦ ἀγῶνος, Κωμωδία. Εἰση

γητῆς ἦτον ὁ Κ. Παπαζοηγόπουλος, ἀναγινούς ἐκθεσιν, μετὰ πλείστης γλαφυρότητος γεγραμμένην.

— Ὁ ἀληθῶς φιλέλλην Σαιν Μάρκ Γουαρδίνος ὁ ἐν τῇ κρισιμωτέρᾳ τοῦ Ἀνατολικοῦ πολέμου ἐποχῇ γενναίως καὶ καρτεροψύχως ὑπερασπίσας τὸ ἡμέτερον ἔθνος ἀπέναντι τῆς τυφλῆς φορᾶς τοῦ ἰσλαμικοῦ ἐνθουσιασμοῦ, τοῦ κατὰ κράτος τότε κυριεύσαντος τὰ πνεύματα τῆς πεπολιτισμένης Δύσεως, ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως ἐν τῷ ἐπιθεωρησῆσι τῶν δύο Κόσμων (Revue des deux — Mondes 15 Mai καὶ 15 Avril 1858. Les Voyageurs en Orient.) σπουδαιοτάτην μελέτην, ἐν ἣ καταδεικνύει ἐναργῶς, μετὰ τῆς ἀκριβεστάρας μαρτυρίας τῶν γεγονότων καὶ τῆς ἀκαταμαχῆτου ὁσιότητος τοῦ συλλογισμοῦ, τὴν ἀθλίαν ὑλικὴν τε καὶ ἠθικὴν κατάστασιν τῶν ὑπὸ τοῦ Μωαμεθανοῦ Χριστιανῶν, καὶ τὸ τοῦ Τουρκικοῦ πνεύματος ἀνεπίδεκτον πάσης κοινωνικῆς μεταρρυθμίσεως ἢ βελτιώσεως. (Φοῖνιξ)

— Σ. Σ. Τὸ ἄρθρον τοῦτο μεταφρασθὲν εἰς τὴν Ἡμετέραν γλώσσαν ὑπὸ τοῦ Κ. Πανηγιώτου Γιουρδῆ, ἐκδίδεται ὅσον οὐπὼ εἰς βιβλίον, ὅπως πάντες οἱ Ἕλληνες δυνηθῶσι νὰ ἐνοήσωσιν ὅποιον ἐν τῇ δύσει ὑπέμνηγον ἔχουσιν.

— Μετὰ πλείστης χαρᾶς ἠκούσαμεν ὅτι ἐν Κεφλληνίᾳ, εἰς τὴν παλαιστραν τῆς ἐλευθερίας κατὰ τῆς τυραννίας, τῆς φιλοπατρίας κατὰ τοῦ Ἀγγλικοῦ ἐγωισμοῦ ἀναφαίνεται ἡ Ἀναγέννησις, ἐρημερὶς ἧς τὴν ἐκδοσιν πρὸ χρόνων ἡ αὐθαρεσία διέκοψεν, τὸν συντάκτην αὐτῆς ἀντιπρόσωπον τῆς Βουλῆς Ι. Μομφεράτον καταδιώξασα, ἐξορίσασα καὶ εἰς ἐρημόνησον δέσμιον ῥίψασα.

Ἠεποίθαμεν ὅτι προθύμως θέλουσιν συνδράμει οἱ δυνάμειοι ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ καὶ δούλῃ Ἑλλάδι ἐρημερίδα, ἧς ἡ ἐξυκολούθησις ὑπόσχεται μεγίστην εἰς τὰ ἔθνικὰ συμφέροντα τὴν ὠφέλειαν.

— Εἰς τὴν τελευταίως παρασταθεῖσαν Λουκρετιαν Βοργίαν ἐπρώτευσε πάντων ἡ νεανίς Ἀργυρῶ Σιψώμου. Πάντες ἐξεπλάγημεν εἰς τὴν ἀπροσδόκητον αὐτῆς ἐπιτυχίαν. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἕνεκα τῆς ἀναισθησίας τοῦ Θεατρῶνου καὶ τῆς ἀναλγησίας τῆς ἐπιτροπῆς, ἐν τῇ τελευταίᾳ αὐτῆς ἐπιτυχίᾳ ἔπαυσε, καὶ ἔκτοτε ἔπαυσε καὶ ἡ πικράστασις τῆς Λουκρετίας. Πρὸς ἀνταμοιβὴν δὲ αὐτῆς δι' ὅσας

προσπαθείας και μόχθους κατέβαλεν ὑπὲρ τῆς ἀναδειξείως τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς, ἀπεστερήθη και δικαιώματος διὰ τοῦ συμβολαίου τῆς κεκτιμένου, τὰς μικρὰς ὠφελείας τῆς εὐργετικῆς τῆς ἐσπέρας. Ἰκοῦσαμεν ὅτι ἡ νεῦνις ἐζήτησε τὴν περαιήτησίν τῆς, και ἐπραξες καλῶς, διότι ὑπὸ τοιαύτην ἐπιτροπὴν και τοιοῦτον Θεατρώνην μόνον ἀναίσθητα ὄντα δύνανται νὰ διατελῶσιν. Και ἄλλοτε ἐξεφράσασμαι και ἤδη ἐκφράζομαι τὴν ιδεάν ὅτι ἂν ἐπιθυμῶμεν νὰ προαχθῆ ἡ ἑλληνικὴ σκηνὴ πρέπει νὰ ἐπέλθῃ ἄμεσος τοῦ νῦν Ἐργολάθου ἀντικατάστασις, ὡς και τῆς ἐπιτροπῆς αὐτῆς. Ἀποτελέσματα θλιβερά τῆς κικῆς τοῦ Θεάτρου διευθύνσεως εἶνε τὰ ἐπὶ τρεῖς ἡδὴ ἐσπέρας συμβαινόντα παρατραγάδια, και ἀτοπήματα. Μὲ λύπην μας βλέπομεν ὅτι πᾶσαι αἱ γοητευτικαὶ ὑπὲρ τοῦ Θεάτρου προσδοκίαι μας διαλύονται και εὐρισκόμεθα ἤδη εἰς θέσιν ἡμεῖς, οἵτινες ἄλλοτε θερμῶς ἐχαίρετίσαμεν τὴν σύνθεσίν του νὰ ἀγγεῖλωμεν τὴν ἀποσύθῃσιν και καταστροφὴν του. Ἄλλ' ὁμιλοῦντες περὶ Θεάτρου κρίνομεν εὐλογον νὰ εἴπωμεν και ὀλίγας λέξεις περὶ τῆς Ἀστυνομίας. Βεβαίως τὸ βόταλον εἰς τὸν κλητῆρα, και εἰς τὸν ὕπαστυμόμον και Ἀστυνόμον ἡ ἰσχύς δὲν ἐδόθη ὅπως ἀυθαίρετως και βαναύτως χρῶνται αὐτῶν. Τὰ πάντα ἐντὸς νόμων και ὅταν οἱ νόμοι οὔτοι παραβαίνονται, ἕκαστος ὀρεῖται οὔτε ὕπακοήν, οὔ σέδας νὰ προσφέρῃ εἰς τὰ ὄργανα ταῦτα τῆς διατηρήσεως τῶν νόμων. Διὰ τοῦτο ἡ Κυβέρνησις μεγάλως πρέπει νὰ προσέχῃ εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν προσώπων, εἰς ἃ ἀναθέτει τοιαῦτα ὑπουργήματα.

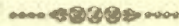
— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐγένετο ἡ ἀπονομὴ τῶν βραβείων τοῦ Κοντοσταυλείου διαγωνισμοῦ. Οἱ βραβευθέντες ἦσαν ἐν τῇ ἀγαλματοποιεῖᾳ ὁ Κ. Γεώργιος Φυτῶλις ἐκ Τήνου, ἐν τῇ ζωγραφικῇ ὁ Ν. Λύτρας ἐπίσης ἐκ Τήνου. Τὸ ἔργον τοῦ Κ. Φυτῶλη παριστάνει τὸν Δαεὶδ κρατοῦντα σφενδόνην, και ἔτοιμον νὰ τὴν ρίψῃ κατὰ τοῦ Γολιάθ. Τὸ ἔργον τοῦ Κ. Λύτρα παρουσιάζει μαθητὴν νέον προσφέροντα ἐλεημοσύνην πρὸς γρατῆαν ἀόμματον ἔχουσαν παρ' αὐτῆ παιδίον.

Ἀριστερὰ τὰ ἔργα ταῦτα εἶναι λόγου ἄξια ἰδίως ὅμως τὸ τοῦ Κ. Λύτρα εἰνῆσιν τὸν γενικὸν θαυμασμόν.



Ο ΜΑΖΕΠΠΑΣ.

(Συνέχεια, ὕρα προηγουμένων φυλλάδιον).



8.

Πυλλοὶ ὀφθαλμοὶ ὑπάρχουσι διὰ τοὺς ἐραστάς· οὕτω ὑπῆρξάν και δι' ἡμᾶς — εἰς τὰς περιστάσεις ταύτας ὁ διάβολος ἔπρεπε τοῦλάχιστον νὰ ἦνε εὐγενής· — ὁ διάβολος! πιθανὸν νὰ τὸν κατηγορῶ ἀδίκως· ἴσως ἦτο ἔργον ἀπιστοῦ τινὸς ἀγίου, ὅστις ἀηδιάσας τὴν ἀνηριάν του, ἐξέχυσεν ἐφ' ἡμῶν τὴν ἱεράν του χολήν. — Ὅπως και ἂν ἔχῃ, ὠραίαν τινὰ νύκτα, κατάσκοποι ἐνεδρεύοντες, μᾶς ἀνεῦρον και μᾶς συνέλαβον ἀμφοτέρους. Ὁ Κόμης ἦτο πλέον ἡ ὠργισμένος· — ἤμην ἄοπλος· ἀλλὰ και ἀπὸ κορυφῆς μέχρις ὀνύχων ἐὰν ἤμην χαλυβοσκεπής, τί ἤθελον δυναθῆ ἐναντίον τοῦ ἀριθμοῦ των; — Ἦμην πλησίον τοῦ πύργου των, μακρὰν τῆς πόλεως και πάσης βοηθείας, και σχεδὸν ἦσαν χαράγματα· ἐνόμισα ὅτι εὐαριθμοὶ ἦσαν αἱ μέλλουσαι στιγμαὶ μου, και ὅτι δὲν ἤθελε πλέον ἄλλος ἥλιος ἀνατεῖλει δι' ἐμέ· ἀφοῦ ἀπέτεινα δέησιν τινα πρὸς τὴν ἀειπαρθένον, και πρὸς ἕνα ἢ δύο ἀγίους ὡταύτως, παρεδόθην εἰς τὴν εἰμαρμένην μου, και με ὠδήγησαν εἰς τὴν θύραν τοῦ πύργου· οὐδέποτε ἔμαθον τί ἀπέγεινεν ἡ Ὀφρεσία· ἔκτατε αἱ τύχαι μας ἐχωρίστησαν. Μεγάλη ἦτο, καθὼς βεβαίως ἐνοεῖτε, ἡ ὀργὴ τοῦ ἀλαζόνος κόμητος Ἰαλατίνου, και δικαία ἀναμφιβόλως· ἀλλ' ὅτι πρὸ πάντων τὸν καθίστα μανιώδη, ἦν ὁ φόβος μὴ τὸ συμβῶν ἐκεῖνο ἐπὶ πῆρᾶσιν τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ γενεαλογίαν· ἐξίστατο βλέπων ἐντετυπωμένην τοιαύτην κηλίδα ἐπὶ τῶν παρασῆμων του, αὐτοῦ, τοῦ εὐγενεστεροῦ τῆς γενεᾶς του. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο εἰς τοὺς ἰδίους του ὀφθαλμοὺς ὁ πρῶτος τῶν ἀνθρώπων, ἐνόμιζεν ὅτι ἦτον ἐπίσης τοιοῦτος και εἰς τῶν ἄλλων τοὺς ὀφθαλμοὺς, και μάλιστα εἰς τοὺς ἰδικούς μου. Διάβολε! τοιαύτην ὕβριν ἐκ μέρους ἀκολούθου! Ἐ! ἂν ἤμην κανεὶς βασιλεὺς, ἡδύνατο νὰ συμβιβασθῆ τὸ πρᾶγμα· ἀλλ' εἰς ἄθλιος ἀκόλουθος! — ἐνόησα, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ περιγράψω τὴν λύσσαν του.

3.

9.

— α φέρεις τὸν ἵππον ! ο — Προσήθη ὁ ἵππος· ἦτον ὠραῖον τῆ ἀληθείᾳ ζῶν· ταρταρικός κέλης, τῆς Οὐκραϊνικῆς φυλῆς, ὅστις ἐφαίνετο ἔχων ἐπὶ τῶν μελῶν του τὴν ταχύτητα τοῦ νοῦς· ἀλλ' ἄγριος, ἄγριος· ὡς ἀγρία δορκάς, ἀδάμκστος ἔως τότε, οὔτε χαλινὸν οὔτε πτερινιτῆρα ποτὲ ὑπομείνας· εἶχε συλληφθῆ μόλις τὴν προτεραιάν. Χρεμετίζον, ἀνωρθωμένην ἔχον τὴν χαίτην του, ὑπερηφάνως, ἀλλὰ μάτην ἀνθιστάμενον, ἀφρίζον ἐξ ὀργῆς καὶ τρόμου, τὸ τέκνον ἐκεῖνο τῆς ἐρήμου φέρεται ἐνώπιόν μου· με προδέουσιν ἐπὶ τῶν νώτων του οἱ ἀνανδροὶ ἐμεινοὶ δοῦλοι· με δεσμεύουσιν ἐπ' αὐτῶν δι' ἀλλεπαλλήλων δεσμῶν, καὶ ἀφίνοντές το ἔπειτα ἐλευθέρων, τῷ καταφύρουν αἰφνιδίως πληγὴν μάστιγος· — Ἐμπρός ! — ἔμπρός ! — καὶ ἰδοὺ ἡμεῖς πετώμεν ! — Ὀλιγώτερον ταχεῖς καὶ ὀλιγώτερον ὀρμητικοὶ εἶνε οἱ χεῖμαρροι.

10.

— Ἐμπρός ! — ἔμπρός ! Δὲν ἀνέπνεον πλέον· — δὲν εἶδον πτόην εἶχον κατακυλισθῆ· μόλις ὑπέφωσκεν ἡ ἡμέρα, καὶ αὐτὸς ἀφροσκεπῆς ἐπέτα. Ἐμπρός ! — ἔμπρός ! — Οἱ τελευταῖοι ἀνθρώπινοι φθόγγοι, τοὺς ὁποῖους ἤκουσα, καθ' ἡν στιγμὴν ἐξετοξεύθη τὸσον μακρὰν τῶν ἐχθρῶν μου, ἦσαν οἱ ἄγριοι καγγασμοὶ, τοὺς ὁποῖους ἐξέπεμπε τὸ σκυλολόγιον ἐκεῖνο, καὶ ὁ ἄεμος· προσήγαγεν εἰς τὰ ὦτα μου. Μανιώδης ἐξέσπασα τὴν κεφαλὴν μου καὶ ἔθραυσα τὸ σχοινίον τὸ συνδέον τὸν τράχηλόν μου μετὰ τῆς χαίτης τοῦ ἵππου ἐν εἴδει γαλινοῦ, καὶ ἡμειγερόμενος μετὰ σπασμωδικῶν προσπαθειῶν τοῖς ἀπέστειλον ὠρούμενος τὴν κατάραν μου· ἀλλ' ὁ δοῦπος τῶν βημάτων τοῦ ἵππου μου, ἡ κεραυνοβόλος ταχύτης τοῦ καλπασμάτος του, τοὺς ἐμπόδισαν ἕως νὰ μ' ἀκούσωσι· με λυπεῖ νὰ τὸ συλλογίζωμαι· ὡς ἐθλιβόμην μανθίων ὅτι δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνταποδώσω εἰς αὐτοὺς τὴν ὕβριν· ἀλλὰ τὴν ἀπέδωκα κάλλιστα βραδύτερον· ἐκ τοῦ πύργου ἐκεῖ

νου, τῆς κινητῆς γεφύρας του, τῶν ὀχυρωμάτων του, οὐδὲ λίθος σώζεται πλέον σήμερον, οὔτε τάρροι, οὔτε φραγκοί, οὔτε εἰς τοὺς ἀγρούς του μίᾳ σπιθικῇ χόρτου, ἐκτὸς τοῦ αὐξάνοντος ἐπὶ μέρους τινὸς τοίχου, ἐρ' ἧς θέσεως ὑπῆρχον ὁ λίθος τῆς ἐστίας· ἕως πολλὰκίς διέλθετε ἐκεῖθεν χωρὶς νὰ ὑποπτεύσασθε ὅτι ὑπῆρχεν ἐκεῖ ποτὲ φρούριον· εἶδον τὰ πυργία του καιόμενα, τὰς ἐπάλλξεις των σχιζομένας καὶ διχρόηνυμμένας, καὶ τὸν ἀναλελυμένον μόνυθρον καταρρέοντα ὡς βροχὴν ἀπὸ καιομένου καὶ μελνοῦ στεγασμάτος, οὔτινος τὸ πάχος δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνθεῖξη εἰς τὴν ἐκδικησίαν μου. Κατὰ τὴν ὀδυνηρὰν ἐκείνην ἡμέραν καθ' ἣν παραδοθεῖς πρ' αὐτῶν εἰς τὸν θάνατον, εἶχον ἀποπτῆ ὡς ἀκτις ἀστραπῆς, δὲν ἠδύναντο θεβάζω· νὰ προὐδωσιν ὅτι ἤθελον ἔλθει ποτὲ μετὰ δέκα χιλιῶδων ἀνδρῶν ἱππικοῦ νὰ εὐχριστήσω τὸν κόμητα διὰ τὴν ἀνάγωγον αὐτοῦ ἱπποδρομεῖαν. Ἀχρεῖον παιγνίδι μ' ἐπαιζαν τότε, ὅτε μ' ἔδωκαν ἄγριον ἵππον ὀδηγὸν καὶ με προσέδεσαν ἐπὶ τῆς ἀφροσκεποῦς πλευρᾶς του· τοῖς ἐπαίξα κ' ἐγὼ ἐν ἀντάξειον τοῦ ἰδικοῦ των, — διότι ὁ χρόνος ἐπὶ τέλους ἐξισοῦ τὰ πάντα· ἀρκεῖ νὰ γνωρίζωμεν νὰ δραζώμεν τὴν εὐκαιρίαν, καὶ οὐδεμίαν ἀνθρωπίνην δύναμιν, ἐκτὸς ἂν ἐπῆλθεν ἡ συγγνώμη, δύναται νὰ διαφύγη τις ἐπιμόνους ἐρευνας, καὶ τὰς μακρὰς προσδοκίας τοῦ ἐπαώζοντος ὡς θησαυρὸν τὴν ἀνάμνησιν ὕβρεως.

11.

Ἐμπρός ! ἔμπρός ! Ὁ κέλης μου κ' ἐγὼ ἱτάμεθα ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων, ἀφίνοντες ὀπισθεν ἡμῶν πᾶσαν ἀνθρωπίνην κατοικίαν· ἐσχιζόμεν τὸν αἰθέρα ὡς τὰ μετέωρα ἐκεῖνα, τὰ διατρέχοντα τὸν οὐρανὸν, ὅτε μετ' αἰφνιδίου κρότου ἐπέρχεται τὸ βόρειον σέλας διαλύον τὴν νύκτα· οὔτε πόλεις, οὔτε χωρία εὐρίσκοντο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἡμῶν, ἀλλ' ἄπειρος καὶ ἔρημος πεδιάς, λήγουσα ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος εἰς μέλαν τι δάσος· καὶ ἐκτὸς τῶν ἐπάλλξεων φρουρίων τινῶν, ἀνεγεροθέντων ἄλλοτε κατὰ τῶν Ταρτάρων, ἅτινα διέκρινον μακρὰν ἐπὶ τῶν ὑψώματων, οὐδὲν ἀνθρώπινον ἔγχο· ἔβλεπον· τὸ παρελθὸν ἔτος τουρκικὸς στρατὸς εἶχε διέλθει διὰ τῶν

τόπων ἐλείπων, καὶ ὅπου ὁ σπαχῆς ἐνετύπωτε τὴν ὀπλὴν τοῦ ἵππου του, ἢ γλῶσση φεύγει τὸ αἰμοβαφές ἔδαφος. Ὁ οὐρανὸς ἦτο βαρὺς, σκοτεινὸς, λευκόφαιος, καὶ ὑπόκωφός τις ἀπὸ ὑπέπνεε μετὰ στεναγμῶν, πρὸς οὓς πολὺ ἐπεθύμουν ν' ἀναμίξω τοὺς ἰδικούς μου. — ἀλλὰ μακρὰν, μακρὰν, παρρησιόμανος ὑπὸ τῆς ταχύτητος τοῦ δρόμου μου, οὔτε νὰ στεναῶζω οὔτε νὰ παρακαλέσω ἠδυνάμην. Ὁρόμβοι ἰδρωτὸς ψυχροῦ ἔρρεον ἐκ τοῦ μετώπου μου ἐπὶ τῆς ἀνωρθωμένης γαίτης τοῦ ἵππου, ὅστις ἐφρόμιχσεν ἀδιακόπως ἐκ μανίας καὶ φρίκης, ἐξακολουθῶν τὴν ταχεῖαν αὐτοῦ πτῆσιν. Ἐφρανταζόμεν ἔνιότε ὅτι ἤθελε μετρίασαι ὅσον οὕτω τὴν ταχύτητα τῆς πορείας του· ἀλλ' ὄχι· τὸ ἐλαφρὸν βῆμα τοῦ σώματός μου ἦν μηδὲν εἰς τὴν ὠργισμένην ῥώμην του· δὲν ἦτο δι' αὐτόν, ἢ κέντρον τι μάλλον, καὶ ἕκαστον κίνημά μου, δι' οὗ προσεπάθουν ν' ἀπαλλάξω τὰ ἐξωγκωμένα μου μέλη ἀπὸ τῆς ὀδυνηρᾶν των περισφιγξίν, πῦξανε τὴν μανίαν του καὶ τὸν τρόπον του ἀπεπειράθην νὰ φωνάξω. — ἦτο ἀσθενὴς καὶ ταπεινὴ ἡ φωνή μου, οὐχ' ἦτον ὅμως τὸν ἕκαμνε ν' ἀναγκιστᾶ, ὡς ἂν ἐπλήσσετο διὰ μάλιστα, καὶ εἰς ἕκαστον εὐθόγγον μου ἀνεπήδα ὡς ἂν αἰφνῆδως σάλπιγγος ἤχος ἀντήχει εἰς τὸ οὖς του· τὰ δεσμά μου ἐν τοῦτοις εἶχον βαφῆ μὲ τὸ αἷμά μου, ὅπερ ἔρρεον ἐκ τῶν μελῶν μου, καὶ ὁ φάρυγξ μου διεκαίετο ὑπὸ δίψης καυστικωτέρας τοῦ πυρός.

12.

Ἐθάρσαμεν εἰς τὸ ἄγριον δάσος. — Τοσοῦτον ἦτο εὐρὺ, ὥστε πρὸς οὐδὲν μέρος ἠδυνήθη ν' ἀνακαλύψω τὰ ὄριά του. Ἐνθεν κακειθεν ὑψοῦντο ἀρχαῖα καὶ ῥωμαλέα δένδρα, ἅτινα δὲν ἤθελον δυνηθῆ νὰ λυγίσωσιν οὔτε οἱ ὀρμητικώτεροι ἀπὸ τῶν ἐρημιῶν τῆς Σιθηρίας πνέοντες ἄνεμοι, καὶ κατὰ τὴν διάβασιν αὐτῶν ἀπογυμνοῦντες τὰ δάστη τοῦ φυλλώματός των· ἀλλ' ὀλιγάριθμα ἦσαν τὰ δένδρα ἐκεῖνα καὶ τὸ διαχωρίζον αὐτὰ διάστημα ἐπληροῦτο ἐπ' ἀπειρον ὑπὸ νεφρῶν καὶ πρασίνων δενδρυλλίων, εὐρισκομένων τότε εἰς ἅπασαν τὴν πολυτέλειαν τῆς ἐτησίας αὐτῶν στολῆς. Ἦσαν δὲ μακρὰν εἰσέτι αἱ φθινοπωριναὶ ἐκεῖναὶ νύκτες, αἵτινες ἐπι-

φέρουσι θάνατον εἰς τὰ φύλλα τῶν δασῶν, καὶ δισκορπίζουσιν αὐτὰ χρωματισμένα μ' ἀψυχόν τι ἐρυθρὸν χρῶμα, ὅμοιον πρὸς τὸ πεπηγὸς αἷμα τῶν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης μεινάντων σωμάτων, ὅταν μακρὰ χειμερινὴ νύξ ἐπίγῳσεν ὅλας τὰς ἀτάφους ἐκεῖνας κεφαλάς, καὶ τὰς ἐσκληρυνε τοσοῦτον, ὥστε τὸ ῥάμφος τοῦ κόρακος μάτην ἀγωνίζεται νὰ διαπερίσῃ τὰς παγωμένας των παρειάς· ἦτον ἀπέραντον καὶ ἄγριον δάσος, διεσπαρμένας ἔχον τῆδε κακειτε τοῦ μὲν καστανέαν τινά, τοῦ δὲ ῥωμαλέαν δρῶν, τοῦ δὲ εὐρωστον πεύκην, ἀλλ' εἰς μεγάλην ἀπόστασιν ἀπ' ἀλλήλων, — εὐτυχῶς δι' ἐμέ, καθότι ἄλλως ἤθελον εὐρεθῆ εἰς πολλὰ κακὴν κατάστασιν. — Οἱ κλάδοι ἐκάμπτοντο ἐνώπιον ἡμῶν χωρὶς νὰ μὲ σκίζωσι· καὶ εἶχον ἄλλως τε τὴν δύναμιν νὰ ὑποφέρω τὰς πληγὰς μου, αἵτινες εἶχον ἤδη οὐλώθῃ ὑπὸ τοῦ ψύχους. Τὰ δεσμά μου μ' ἐπροφύλασσον ἀπὸ τοῦ κινδύνου τῆς πτώσεως· διωλιθίσσαμεν ὡς ὁ ἄνεμος διὰ τοῦ φυλλώματος, ἀφίνοντες ὀπισθεν ἡμῶν καὶ θάμνους καὶ δένδρα καὶ λύκους· τὴν νύκτα τοὺς ἤκουσα ἀκολουθοῦντας ἡμᾶς κατὰ πόδα· ἤκουσα ἀντηχοῦν ὀπίσω τῶν πτερονῶν ἡμῶν τὸ κάλπασμά των, ὅπερ ἐξαιτλεῖ τὴν λύσσαν τοῦ ἰχνευτοῦ κυνὸς καὶ τὸ πῦρ τοῦ κυνηγοῦ· ὅπου καὶ ἂν ἐπορεύθημεν μᾶς ἠκολούθησαν, καὶ οὐδὲ κατ' αὐτὴν τοῦ ἡλίου τὴν ἀνατολὴν μᾶς ἀρῆκαν. Τὰ χαράγματα τοὺς εἶδον ὀπισθεν ἡμῶν μῦλι· ἕνα σχοῖνον ἀπέχοντα, ἀκολουθοῦντάς μας κατὰ μακρὰν σειρὰν διὰ μέσου τῶν δασῶν, ὅπου τὴν νύκτα εἶχε προσβάλλει τὸ οὖς μου ὁ κρότος τῶν λαθραίων βημάτων των, ἅτινα συνετάραττον τὰ φύλλα· ὦ! τί δὲν ἤθελον δώσει τότε, ὅπως δυνηθῶ, ὠπλισμένος μὲ ξίφος ἢ λόγχην, ν' ἀποθάνω μαχόμενος ἐν μέτῳ τῆς σπείρας ἐκεῖνης, καὶ τοῦλάχιστον ν' ἀπολεσθῶ, — ἀροῦ οὕτως ἐπέπρωτο — πλείους τοῦ ἐνὸς ἐχθροῦ; θυσιάσας! Ὅταν εἶγεν ἀρχίσει ὁ ἵππος μου τὸν δρόμον του, πύχόμεν νὰ τὸν ἴδω ὅσον οὕτω περατούμενον ἤδη ὅμως ἀμφέβαλλον περὶ τῆς ῥώμης καὶ τῆς ταχύτητός του! Ἀπατηλὴ ἀμφιβολία! Ἡ εὐκίνητος καὶ ἀγρία φύσις του τῶ εἶχε δώσει ῥώμην ὀρεινῆς δορκάδος. Ἡ χιῶν ἦτις διὰ τῶν καταπληκτικῶν της νιφάδων τυρλώττει καὶ ἐναρπιάζει τὸν χωρικὸν δύο βήματα μακρὰν τῆς καλύβης του, ἥς δὲν θέλει πλέον, ὁ

ταλαίπωρος ! διαβῆ τὴν φλοιάν, μόλις φθίνει κατὰ τὴν πτώσιν τις τὴν ταχύτητα, μεθ' ἧς διέβη τὸν περίβολον τοῦ δάσους, ἀκάματος, ἀδάμαστος, πλέον ἢ ἄγριος· μανιώδης ὡς κακοανατεθρῆ- μένον παιδίον, εἰς τὸ ὅποσον ἀνοοῦνται πρᾶγμα τι· ἢ, ἔτι μανιωδέστερος, — ὡς γυνὴ ὠργισμένη καὶ θέλουσα νὰ πράξῃ κατὰ τὴν θέλησίν της. —

13.

Εἶχόμεν διαβῆ τὸ δάτος· ἡ μεσημβρία εἶχεν ἤδη παρέλθει, κ' ἐν τούτοις ὁ ἀήρ ἦτο ψυχρὸς, καίτοι ἦτο Ἰούνιος μῆν'· τὸ αἷμά μου εἶχεν ἀποψυχρῶθῃ εἰς τὰς φλέβιας μου· ἡ παρατεινομένη ὀδύνη καταδαμάζει καὶ αὐτοὺς τοὺς γενναϊότερους· δὲν ἤμην τότε ὅ,τι σήμερον φαίνομαι· ἀλλ' ὀρμητικὸς ὡς χεῖμαρρος χιμερινός, ἄφωνα διαβρογγύμενα τὰ αἰσθήματά μου, πρὶν ἢ ἐγὼ αὐτὸς κατανοήσω τὰ αἰτιά των. Ὡ! ποία μανία, ποία ὀργή, πόσοι φόβοι μὲ καταλαμβάνον, πῶς μ' ἐθασάνιζε τὸ ψῆχος, ἡ πείνα, αἱ ὀδύνη, ἡ ἀπελπισία καὶ ἡ ἀγανάκτησις, νὰ βλέπω ἑμαυτὸν γυμνὸν καὶ δεσμευμένον, καὶ νὰ αἰσθάνωμαι ὅτι καταγόμαι ἐξ ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων τὸ αἷμα, ὅταν τις τοὺς ὀργίξῃ, ὅταν αὐθάδης ποῦς τοὺς πατῆ, ὁμοιάζει πρὸς τὸ τοῦ κροταλίτου ὄφρα, ἐγείροντος τὴν κεφαλὴν του κ' ἐποίμου νὰ διατρυπήτῃ τὸν ἑλθρόν του ! λοιπὸν παράδοξον ἂν τὸ ἐξηντλημένον ἐκεῖνο σῶμά μου ἐξησθένησεν ἐπὶ στιγμήν ὑπὸ τὸ βῆρο, τῶν δεινῶν του ; ἢ γῆ ἔφρευγεν ὑποκάτω μου, οἱ οὐρανοὶ περιεδινούντο πέριξ μου· μοὶ ἐράνη ὅτι ἐπιπτον· ἠπατώμην· ἤμην κάλλιστα προσδεδεμένος· ἐσταμάτησε σχεδὸν ἡ καρδία μου, ἐρλογίσθη ὁ ἐγκέφαλός μου, ἐκλονίσθη μικρὸν, κ' ἔπαυσεν ἔπειτα ἐντελῶς νὰ πιλλῆ· οἱ οὐρανοὶ περιεστράφησαν ὡς ὑπερμεγέθης τις τοίχος· εἶδον τὰ δένδρα κλιμαζόμενα ὡς μεθύστους ἀνθρώπους, καὶ ἀμυδρὰ ἀστραπὴ διήλθε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μου, οἷτινες οὐδὲν πλέον εἶδον· ὁ ἀποθνήσκων δὲν δύναται ν' ἀποθάνῃ περισσότερον, ἢ ὅσον ἐγὼ τότε ἀπέθανον. Καταπεπονημένος ἐκ τῶν βισάνων τοῦ καταχθονίου ἐκεῖνου δρόμου ἡσθάνομαι τὰ περιεκαλύπτοντά με σκότη ἀπομακρυνόμενα, εἶτα

ἐπανερχόμενα πάλιν· ἠγωνίσθη ὅπως ἐξελθῶ τῆς λιθοργίας ἐκείνης, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην ν' ἀνακαλίσω τὰς αἰσθήσεις μου· ἐδοκίμαζον ὅ,τι ἤθελέ τις δοκιμάσει πλέον ἐπὶ τινος σαιίδος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ὠκεανοῦ, ταλαντευόμενος ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ποτὲ μὲν ὑποβυθιζόμενος, ποτὲ δὲ ἀνυψούμενος ὑπὸ των κυμάτων, ποτὲ δὲ ἐκτοξευόμενος· παρ' αὐτῶν πρὸς ἔρημον τινὰ ἀκτὴν· ἡ κυματιζομένη ζωὴ μου ὁμοιάζει τὰς φανταστικὰς ἐκείνας λάμψεις, αἷτινες ἐν τῷ μέσῳ της νυκτὸς λάμπουσιν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μας κατὰ τὰς πρώτας εἰσβολὰς τοῦ πυρετοῦ· ἀλλ' ἡ συναίσθησις αὐτὴ ἐξηλείφθη ταχέως, καὶ ἄνευ πολλῆς ὀδύνης, κ' ἐπῆλθε συγκεχυμένη τις καὶ πολὺ ὀδυνηρότερα ταραχὴ· ὁμολογῶ ὅτι ἤθελα φοβηθῆν νὰ δοκιμάσω τὴν αὐτὴν ὀδύνην κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ θανάτου μου· καὶ ὁμως ὑποθέτω ὅτι πρέπει νὰ δοκιμάζωμεν τοιαύτην τινὰ πολὺ πρὶν καταστῶμεν κοινοτό· ἀλλ' ἀδάμαστος· πολλάκις ἀπεκάλυψα εὐτόλμως τὸ μέτωπόν μου πρὸ τοῦ θανάτου.

14.

Μοὶ ἐπανῆλθεν ἡ αἰσθησις· ἀλλὰ ποῦ ἤμην ; Κατάψυχρος, νεναρκομένος, σκοτοδεινῶν, ἠεθάνθην εἰς ἕκαστόν μου πιλμὸν ἐπανερχομένην εἰς ἑμαυτὸν τὴν ζωὴν· ἠεθάνθην μετὰ ταῦτα ἐπὶ τινος στιγμῆς σπασμωδικὴν τινὰ ὀδύνην, ἣτις ἐπανερέρεν εἰς ταραχώδη τινὰ κυκλοφορίαν τὸ ἡμιπεπαγὸς αἷμά μου· ἀσυνάρτητοι κρότοι προσέβαλλον τὸ ὄσ μου· ἤρχισε πάλιν σκιρτῶσα ἡ καρδιά μου· ἐπανῆλθεν ἡ ὄρασις μου, ἀλλὰ βολή, φεῖ ! καὶ ἐπισκοτισμένη, ὡς ἂν πυκνὸν τι κρυστάλλον ἔκειτο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Ἐνόμισα ὅτι ἤκουον πλησίον μου τὴν βοήν τῶν κυμάτων, καὶ διέβλεπον καταστικτὸν μ' ἀστέραις τὸν οὐρανόν· — δὲν εἶνε ὄνειρον ὁ ἄγριος ἵππος, κολυμβᾷ ἐντὸς ἀγριωτέρου ποταμοῦ ! Ὁ εὐρὸς καὶ σπιλθὼν ποταμὸς ἐλτείνει τὰ κύματά του μακρὰν, τὸν βροῦν αὐτοῦ ἀκολουθῶν, ἡμεῖς δ' εὐριτκόμεθα εἰς τὸ μέσον, παλαίοντες κατὰ τῶν κυμάτων, καὶ πρὸς ἀγνωστὸν ἀκτὴν διευθυνόμενοι. Τὸ ὕδωρ διέλυσε τὴν νάρκην μου καὶ τὰ ἀπεκκληρωμένα μου μέλη ἀνεβῆπτίσθησαν ἐντὸς προσωρινῆς τινος βώμης,

τὰ στέγνα τοῦ ἵππου μου σγίζουσι τὰ κύματα, ἅτινα ἀτρόμητος ἐκεῖνος καταφρονεῖ· καὶ προβαίνωμεν ἀδικόπως! Φθάνομεν τέλος τῆν ὀλιγοθρᾶν ὄχθην· ἦτο λιμὴν σωτηρίας, ὀλίγης ὄμως ἀξίας δι' ἐμέ, καθότι ὅπισθεν ἡμῶν τὸ πᾶν ἦτο πένθιμον καὶ σκοτεινόν, καὶ ἐνώπιον ἡμῶν τὸ πᾶν ζοφερόν καὶ φοικτόν. Δὲν δύναμαι νὰ εἶπω πόσας ὥρας νυκτός· ἡ ἡμέρας ἔμεινα εἰς τὴν ἀναστολὴν ἐκείνην τῶν δεινῶν μου· μόλις γνωρίζω ἂν ἀναπνέω ἔτι ἀνθρωπίνην πνοήν.

15.

Μὲ τὸ τρίχωμα κάθυγρον, μὲ τὴν χιτὴν ἀποστᾶζουσαν ὕδατος, μὲ τὰς κνήμας τοῦ κλονιζομένης, καὶ τὰς πλευράς τοῦ καταπιζύοντος ἔσχατον ἀγῶνα καταβάλλει ὁ ἄγχιος ἵππος, διὰ ν' ἀναρβιχηθῆ εἰς τὴν ἀπότομον ἐκείνην ἀκτὴν. Ἀναβαίνωμεν τέλος εἰς τὴν κορυφὴν· ἀπέραντος πεδιάς ἐκτυλίττεται διὰ τοῦ σκότους τῆς νυκτός, καὶ φαίνεται παρατεινωμένη μακρὰν, πολλὴ μακρὰν, μακρὰν, ὡς τὰ βάραιρα ἐκεῖνη, ἅτινα καθ' ὕπνου ὀνειρευόμεθα· ὁ ὀφθαλμὸς δὲν δύναται νὰ διακρίνῃ τὰ δοιά των· τῆδε κακεῖσε λευκωποὶ τινες κηλίδες, συστάδες τινὲς μαυρωπῆς γλόφης, ἀποσπῶνται συγκεχυμένως· ὑπὸ τὴ φέγγος τῆς δεξιόθεν μου ἀκατελλούσης σελήνης· οὐδὲν ὄμως ἀνήγγειλε κατὰ τὴν ζοφεράν ἐκείνην μοναξίαν τὴν παρουσίαν ἀνθρωπίνης οἰκήσεως· οὐδ' ὑποτρέμων τι φῶς ἔλαμπε μακρόθεν ὡς φιλόξενος ἀστὴρ· οὐδὲ κἂν φωσφόρος ἀτμὴ παρίστατο, ἵνα ἐμπαιξῆ τὰ δεινά μου· ὁ ἐμπαιγμὸς οὗτος πότον ἤθελε μ' εὐχαριστήσῃ τότε! καίτοι· μὴ δυνάμενος ν' ἀπατηθῶ, οὐχ' ἤττον μετ' εὐχαριστήσεως ἤθελον δεχθῆ τὸν ἐμπαιγμὸν ἐκείνον! καθότι ἐν μέσῳ τῶν δεινῶν μου ἤθελε μ' ἐνθυμίσει τι ἐκ τῆς κατοικίας τῶν ἀνθρώπων.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον φυλλάδιον).

Ο ΜΑΖΕΠΠΑΣ.

(Συνέχεια καὶ τέλος).



16.

Ἐπροβαίνωμεν, — ἀλλὰ μὲ ἀργὸν καὶ βραδύ τὸ βῆμα· ἡ ἀγρία ῥώμη τοῦ κέλητος εἶχε τὸς ἐξαντληθῆ· κεκμηκὸς καὶ καταπεπονημένος, μόλις ἐπιπόνως ἐσύρετο, μικρὸν τινα ἀφρὸν ἐκβάλλων τοῦ στόματός του· ἀσθενὲς παιδίον ἠδύνατο νὰ τὸν χαλιναγωγῆσῃ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην· ἀλλ' ἦτο μάταιον τοῦτο δι' ἐμέ· δὲν ἠδυνάμην διόλου νὰ ὠφελθῶ τῆς ἀδυναμίας του ἐκείνης· — ἤμην δεδεμένος, ἀλλὰ καὶ ἐλεύθερος ἐὰν ἤμην, ἤθελον ἴσως στερηθῆ δυνάμεων· Κατέβαλον ἔτι ἀσθενῆ ἀγῶνα ὅπως θραύσω τὰ τοσοῦτον στενωῶς συσφίγγοντά με δεσμά· μάτην ὄμως· οὐδὲν ἄλλο κατώρθωσα ἢ νὰ τὰ σφίξω ἔτι μάλλον, καὶ ἀφῆκα πάραυτα ἀποπειράς, ἐπαυξάνουσας μόνον τὰ δεινά μου. Ὁ παράφορος ἐκεῖνος δρόμος μας ἐφαίνετο πλησιάζων τὸ τέρμα του, καίτοι οὐδὲν πλησίον μου ἐβλεπόν τέρμα· φωτειναὶ τινες ἀκτίνες ἀνήγγειλον τὴν ἐπάνοδον τοῦ ἡλίου. — Πόσον βραδέως, φεῦ! ἀνέτειλεν! ἐνόμισα ὅτι ὁ πέπλος τῶν λευκοραίων πρωϊνῶν ἀτμῶν οὐδέποτε ἤθελε διελυθῆ ὑπὸ τῆς ἡμέρας· πόσον βραδέως διεσκαδάσθη! — Πόσος χρόνος παρήλθε, πρὶν ἢ τὸ ἄστρον τῆς ἡμέρας διὰ τῆς πορφυρᾶς αὐτοῦ φλογὸς φωτίσῃ τὴν Ἀνατολὴν, ἐκθρονίζων τοὺς ἀστέρας, ἀνακαλῶν τὰς ἀκτίνας τῶν δίφρων των, καὶ πληρῶν τὴν γῆν ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ του θρόνου μοναδικοῦ καὶ μόνου ἰδιοῦ του φωτός!

17.

Ἄντειλε τέλος ὁ ἥλιος· διεσκαδάσθη ἡ νεφελώδης οὐρά, ἥτις πανταχόθεν ἦτο διακεχυμένη ἐπὶ τοῦ ἐρήμου ἐκείνου κόσμου· ἀλλὰ πρὸς τί ὄφελος διήλθον πεδιάδα, δάσος, ποταμόν; οὐδὲν ἀνθρώπων ἢ ζώων ἔχνος ἐνετυπῶτο ἐπὶ τοῦ θαψιλοῦς καὶ ἀγρίου ἐκείνου τόπου· οὐδὲν ἔχνος περιηγητοῦ, οὐδὲν ἔχνος ἐργασίας· καὶ αὐτὸς ὁ ἀήρ ἦτο ἄφωνος· οὔτε ἐντόμου βόμβος, οὔτε πτηνοῦ στρουθισμὸς ἐξήρχετο ἀπὸ τῶν χόρτων ἢ τῶν θάμνων. Πνευστιῶν

ὦ; εἴην ἔμελλε νὰ ἐκπνεύσῃ, ὁ ἐξηνητημένος ἵππος ἔδευσεν ἔτι βέροντιά τινα· καὶ πάντοτε ἤμεθα, ἢ τοῦλάχιστον ἐφαίνετο ὅτι ἤμεθα μόνοι. Τέλος πάντων ἐνῶ ὠδεύμεν μ' ἐξησθημένον βῆμα, ἐνόμισα ὅτι ἤουσα ἐξερχόμενον ἀπὸ συστάδα τινα μαύρων ἐλατῶν χρεματισμὸν ἵππου· Μὴ ὁ ἄνεμος στενάζῃ ἐντὸς τῶν κλάδων ἐκείνων; Ὀχι, ὄχι! Ἴδού προβαίνουσα ἐκ τοῦ δάσους ἱππικὴ συνοδεία! τὴν βλέπω καλπάζουσαν· πολλὸν ἄριθμον σῶμα προχωρεῖ! Θέλω νὰ ἐκβάλω φωνήν· — τὰ χεῖλη μου εἶνε βωβᾶ· οἱ κέλητες ὀρμῶσιν ὑπερῆρᾶνως ἀναπνέοντες, ἀλλὰ ποῦ εἶνε οἱ χαλιναγωγοῦντες αὐτούς; ἵπποι ἄπειροι καὶ ἵππεύς· οὐδὲ εἷς. Μύριοι ἵπποι, μὲ τὰς χαίτας τῶν κυματιζούσας, μὲ τὰς οὐράς αὐτῶν ἵπταμένας, μὲ τοὺς εὐρεῖς αὐτῶν βῶθωνας, οὐς οὐδέποτε ἡ ὀδύνη συνίστατε, τὸ στόμα τῶν, ὑπερ οὐδέποτε αἱμάτωσεν ὁ χαλινός, τοὺς κούρους τῶν πόδας, οὐς οὐδέποτε ὁ σίδηρος ἐκλήσιασε καὶ τὰς πλευράς τῶν, αἵτινες οὔτε μάλιστα οὔτε περνιστῆρα ἤσθάνθησαν ἔτι· μύριοι ἵπποι ἄγριοι καὶ ἀδούλωτοι, ὡς τὰ κυλιόμενα τοῦ ὠκεανοῦ κύματα, ὀρμῶσιν ἀγγελιδὸν μὲ κρότον κεραυνοῦ, ὡς ἵνα χαιρετίσωσι τὴν ἀσθενῆ ἡμῶν ἄριζιν· ἢ θεὰ αὕτη ἀναζωογονεῖ τὸν κέλητά μου· ταχύνει ἐπὶ στιγμὴν τὸ κλονούμενον βῆμά του· τοῖς ἀποκρίνεται δι' ἀθροῦς καὶ ὑποκώρου χρεματισμοῦ, εἶτα πίπτει. Ἐξηπλωμένος χαμῆ, ἐκπνέει ὀδυνηρῶς τὴν ὑστάτην του πνοήν· οἱ ὀρθοκλμοὶ του θαμβοῦνται, τὰ μέλη του καθίστανται ἀκίνητα· τετέλεσται, ἡ πρώτη καὶ ἐσχάτη αὐτοῦ ὁδοιπορία ἐτελείωται! οἱ συνεταῖροι του προβαίνουσι, — βλέπουσιν αὐτὸν πίπτοντά καὶ ἐμὲ παραδόξως πω; προσδεδεμένον ἐπὶ τῶν γάτων του δι' ἀπειρῶν δεσμῶν, ἐρυθρῶν ἐκ τοῦ αἵματός μου. Ἰστανται, ἀνασκιρτῶσιν, — ὀφθαλμοὶ τὸν ἀεὶ, καλπάζουσιν ἐπὶ στιγμὴν τῆδε κακείσε, πλησιάζουσι, μακρύνονται, περιστρέφονται περὶ, ἔπειτα ἀφῆνης ὀπισθοδρομοῦσιν ἀναπνέοντες, ἀρχηγούμενοι ὑπὸ μεγάλου τινὸς μελανοῦ ἵππου, πατριάρχου, ὡς ἐφαίνετο, τῆς φυλῆς του, οὐτινος αἱ λάσαι πλευραὶ οὐδεμίαν ἔχουσι λευκὴν τρίχα· φοριάζονται, — ἀρρίζουσι, — χρεματίζουσι, — μακρύνονται ἔπειτα, ἐξ ἐμφύτου βόπης, εἰς τὴν θεῶν ἀνθρώπου, καὶ φεύγουσι καλπάζοντες πρὸς τὸ δάσος. — Μ' ἀξίουν ἐν τῇ ἀπελ-

πίσῃ μου, προσδεδεμένον μετὰ τοῦ πτώματος τοῦ δυστυχοῦς μου ἵππου, ἐξηπλωμένον νεκροῦ ὑποκάτω μου, καὶ μὴ αἰσθημένου πλέον τὸ ἀλλόκοτον φορτίον, οὔτινος οὐδ' αὐτὸν οὔτ' ἐμὲ ἠδυνάμην ν' ἀπαλλάξω· — κ' ἐκείμεθα οὕτως, ὁ θῆσκακον ἐπὶ τοῦ θανόντος! Δὲν ἤλπιζον πλέον ἄλλη ἡμέρα ν' ἀνατείλῃ ἐπὶ τῆς ἀσκητοῦς καὶ ἀπροσπατεύτου μου κεφαλῆς.

Ἐμείνα οὕτως δεσμευμένος ἀπὸ τῆς αὐγῆς μέχρι τοῦ λυκόφωτος, ἀριθμῶν ἐπωδήνως τὰς βραδυτάτας ὥρας μου μετὰ τοσαύτης ἀκριβῆς ζωῆς, ὅση μάλιστα ἔρκει νὰ ἴδω καταβιβόντα ἐπ' ἐμοῦ τὸν ὑστάτον μου ἥλιον, κατὰ τὴν ἀπελπιστικὴν ἐκείνην βεβαιότητα, ἥτις μὰς ὑποτάσσει ἐπὶ τέλους ἀγογγύτως εἰς ὅτι ἄλλοτε μὰς ἐφαίνετο τὸ χειρίστον καὶ ἐπιφοβώτερον τῶν δειῶν, εἰς τὸ ἀσφυκτικὸν ἐκεῖνο πεπρωμένον· — ἀληθῆς εὐεργέτημα, ὅπερ καίτοι προῶως ἐρχόμενον, οὐχ' ἤττον εἶνε πολυτίμον· καὶ ὅμως τὸ φοβούμεθα καὶ τὸ φεύγομεν μετὰ τοσαύτης σπουδῆς, ὡς ἂν ἦτο παγίς τις τῆν δύναται ἢ φρόνησις νὰ διασφύγῃ· ἐνίοτε τὸ εὐχόμεθα καὶ τὸ ἐπικαλούμεθα· ἄλλοτε τὸ ζητοῦμεν παρὰ τοῦ ξίρους, οὔτινος τὴν αἰχμὴν ἢ ἰδίαν ἡμῶν χεῖρ στρέψει καθ' ἡμῶν αὐτῶν· κ' ἐν τούτοις εἶνε φάρμακον πένθιμον καὶ ἀπαίσιον καὶ ἐπ' αὐτῶν τῶν ἀφορήτων δεινῶν, καὶ ὑπ' οὐδὲν πρόβλημα τὸ δεχόμεθα μετ' εὐχαριστήσεως. Καὶ ὅμως, παράδοξον πρᾶγμα! τὰ τέμνα τῆς ἡδονῆς, ἐκεῖνοι οὔτινες εἰς τὰ ἁγιά των καταχράσθησαν τῆς καλλονῆς, τῆς τραπέζης, τοῦ οἴνου καὶ τῆς εὐπορίας, ἀποθνήσκουσιν ἀτάραχοι, ἀταραχότεροι πολλὰκις ἢ οἱ ἐν ἀθλιότητι καταλύσαντες τὸν βίον· ναι! διότι ὁ διεληθὼν ἀλληλοδιαδόχως ἐπὶ πᾶν ὅτι ὠραῖον καὶ νέον οὐδὲν ἔχει πλέον νὰ ἐλπίσῃ, οὐδὲν νὰ ποθίσῃ· καὶ ἐκτὸς τοῦ μέλλοντος (πρὸς ὃ ἀτενίζουσιν οἱ ἄνθρωποι, οὐχὶ ἀναλογίζονται τὸ καλὸν ἢ κακὸν ὅπερ ἐπραξάν ἐδῶ κάτω, ἀλλὰ καθόσον τὰ νεῦρά των δύνανται νὰ τὸ ὑποφέρωσιν) οὐδὲν ἄλλο ἔσως τὸν ἀνησυχεῖ· ὁ δυστυχὴς ὅμως ἐλπίζει πάντοτε νὰ ἴδῃ περατούμενα πὰ δεινά του, καὶ ὁ θάνατος, ὅστις ὡς φίλον ὄφειλε νὰ χαιρετίσῃ, ἐπιφαίνεται εἰς τοὺς νοσοῦντας αὐτοῦ ὀφθαλμοὺς ὡς ἐπίτηδες ἐπεληθὼν, ἵνα τοῦ ἀρπάσῃ τὴν ἀνταμιωθὴν του, τὸ δένδρον τοῦ νέου του Παραδείσου. Πιστεύει ὅτι ἡ αὔριον ἦθελος τῆ δώσει

τὰ πάντα, κ' ἐπιφέρουσα τὴν λήθην τῶν ταλαιπωριῶν του, ἤθελεν ἀνασύρει αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ὀλέθρου του· ἡ αὔριον ἤθελεν εἶσθαι ἡ πρώτη χρυσῶν ἡμερῶν, ἀς δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ μέμφηται καὶ νὰ καταρᾶται, ἡ ἀρχὴ μικρᾶς ἀλληλουχίας ἐτῶν ἀκτινοβόλων καὶ φαιδρῶν, ὑπομειδιῶντων αὐτῷ διὰ τοῦ πέπλου τῶν δακρυῶν του, ἀμειβόντων αὐτὸν ἀντι τοσοῦτων ὀδυνηρῶν ὥρων· ἡ αὔριον ἤθελε τῷ δώσει τὴν ἰσχύν, αὔριον ἤθελε δύνασθαι νὰ διατάσῃ, νὰ διαλάμπῃ, νὰ τιμωρῇ, νὰ σώζῃ· καὶ πρέπει λοιπὸν ἡ ὥραία αὐτῆ ἡὼς ν' ἀνατελεῖ ἐπὶ τοῦ τάφου του ;

18.

» Ὁ ἥλιος ἐπλησίαζε τὸν ὀρίζοντά, — καὶ ἤμην εἰσέτι προσδε-
δεμένος μετὰ τοῦ ξηροῦ καὶ παγωμένου ἐκείνου πτώματος· ἐνό-
μισα ὅτι ἐκεῖ ἠθέλομεν ἀναμίξει τὴν σποδὸν ἡμῶν. Οἱ ἐπισκοτι-
σμένοι ὀφθαλμοί μου εἶχον ἀνάγκην τοῦ θανάτου· οὐδεμίαν ἐβλε-
πον ἐλπίδα σωτηρίας· ἤγειρον τὰ τελευταῖα μου βλέμματα πρὸς
τὸν οὐρανόν· καὶ ἐκεῖ, μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ ἡλίου, εἶδον ἰπτάμενον
τὸν ἀνυπόμονον κόρακα, μετ' ἀδημονίας ἀναμένοντα τὸν θάνατον
τῶν δύο θυμάτων, ἵν' ἀρχίσῃ τὸ δεῖπνον του· ἀρίπτατο, κατήρ-
χετο εἰς τὴν γῆν, εἶτα ἀρίπτατο πάλιν, καὶ ἐκάστοτε μᾶς ἐπλη-
σίαζεν ἔτι μᾶλλον· εἰς τὸ ἀσθενὲς φέγγος τοῦ λυκαυγοῦς ἐβλεπον
τὰς διεσταλμένας πτέρυγας του, καὶ στιγμὴν τινα ἐκάθησε τοσοῦ-
τον πλησίον μου, ὥστε θὰ ἠδυνάμην νὰ τὸν κτυπήσω ἐὰν εἶχον
ἀρκοῦσαν δύναμιν· ἀλλ' ἡ μικρὰ τῆς χειρὸς μου κινήσις, ἡ ἐλαφρὰ
προστριβὴ τῆς ἄμμου, καὶ ὁ μετ' ἀγωνίας ἀπὸ τοῦ ξηροῦ μου φά-
ρυγγος ἐξεληθὼν ἔχος, πάντα ταῦτα κατώρθωσαν τέλος· νὰ τὸν
μακρύνωσιν. — Ἄγνοῶ τὰ λοιπά. — Πᾶν ὅτι ἐνθυμοῦμαι ἐκ τοῦ
τελευταίου ὄνειρου, εἶνε, ἀγνοῶ τίς, ὠραιότατος ἀστὴρ, ὅστις, ἔλ-
κων μακρὰν τὰ τεθαμβωμένα μου βλέμματα, ὑπέτρεμεν εἰς τὸ
ἄκρον δονουμένης ἀκτίνος· ἔπειτα, ἐνθυμοῦμαι τὴν ψυχράν, βα-
ρεῖαν, ἀόριστον καὶ ὀδυνηρὰν συναίσθησιν τῆς ἐπανόδου τῶν αἰσθη-
σεῶν μου, ἣν παρεκκολούθησε πάλιν ἡ ἐπιθνήατος ἡσυχία· μετὰ
ταῦτα ἀναπνοή τις μ' ἐπαυῆλθε· φοικίαισι; ἐλαφρὰ, μικρὰ παύσις·

κρυσταλλώδης λειποθυμία ἐπάγωσε τὸ αἷμά μου· σπινθηρες ἀνθρώπ-
σκον ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου μου· μία χάσμη, εἰς παλμός, εἰς νυγμός
ὀδύνης, εἰς στεναγμός, καὶ οὐδὲν πλέον.

19.

Ἐξηγέσθην. — Ποῦ ἤμην ; — Μορφὴ ἀνθρωπίνη μ' ἀτενίζει ; ὁ-
ροφὴ κλείεται ὑπεράνω μου ; εἰς κλίην τὰ μέλη μου ἀναπαύονται ;
ἐντὸς δωματίου εὐρίσκουμαι ; οἱ ἀκτινοβόλοι οὗτοι ὀφθαλμοί, ὧν τὸ
εὐμερές βλέμμα προσηλοῦται ἐπ' ἐμοῦ, θνητοῦ ὀφθαλμοὶ εἶνε ; Ἐ-
πανέκλεισα τοὺς ἰδικούς μου ὀφθαλμούς, ἀμφιβάλλων ἂν ἤμην
ἔτι βυθισμένος εἰς τὴν πρώτην μου κάρωσιν. Νεῖκισ τις μ' εὐλύγι-
στον καὶ ὑψηλὸν τὸ ἀνάστημα, ἐκάθητο πλησίον τοῦ τοίχου τῆς
καλύβης, ἐπιφορτισμένη νὰ μ' ἐπαγρυπνῇ. Κατὰ τὴν πρώτην τοῦ
νοός μου ἐξέγερσιν τὰ βλέμματά μου ἀπήνησαν τὰ ἰδικά της· οἱ
ἄγριοι καὶ μέλανες αὐτῆς ὀφθαλμοὶ μ' ἐθεώρουν ἐκ διαλειμμάτων
μετ' ἀνησυχίας μερίμνης· παρετήρησα, καὶ πάλιν παρετήρησα, καὶ
κατεπείσθη τέλος ὅτι δὲν ἦτο ὀπτασία, ἀλλ' ὅτι πραγματικῶς
ἔζων, καὶ δὲν εἶχα νὰ φοβῶμαι πλέον μὴ καταστῶ δειπνον τοῦ γυ-
πός· καὶ ὅταν ἡ νεαρὰ τῆς Οὐκραίνης κόρη εἶδεν ἀνεωφγμένους τοὺς
βεβαρυμένους ὀφθαλμούς μου ὑπεμειδίασε· — ἠθέλησα κ' ἐγὼ νὰ
λαλήσω, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσα· — ἐπλησίασε αὐτὴ, καὶ θέ-
τουσα τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων της, μοὶ ἔδωκεν νὰ ἐνοήσω
ὅτι δὲν ἔπρεπε ν' ἀποπειραθῶ νὰ λύσω τὴν σιωπὴν, μέχρι· οὐ ἡ ἐ-
πάνοδος τῶν δυνάμεών μου μοὶ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐλευθέρην τοῦ λόγου
χρῆσιν· ἔθεσεν ἔπειτα τὴν χεῖρά της ἐπὶ τῆς ἰδικῆς μου, καὶ διευ-
θέτισε τὸ ὑποστρίξον τὴν κεφαλὴν μου προσκεφάλαιον· εἶτα βα-
δίζουσα ἀκροποδητὴ ἤνοιξεν ἡσυχῶς τὴν θύραν καὶ ὠμίλησε χα-
μιλῇ τῇ φωνῇ. — Οὐδέποτε ἤκουσα τοσοῦτον ἡλυκεῖαν φωνήν !
Καὶ εἰς τὸν κρότον αὐτὸν τῶν βημάτων της ἐνυπῆρχε μουσικὴ, ἀλλ'
ἐκείνοι, τοῦ ὁποίου ἐκάλει δὲν εἶχον ἐγερθῆ, καὶ ἐξῆλθε· πρότε-
ρον ὅμως ἔρριψεν ἔτι ἐν βλέμμα ἐπ' ἐμοῦ, μοὶ ἐξέφρασε διὰ νέου
σημείου ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ φοβῶμαι, ὅτι ὑπῆρχον
ἄνθρωποι εἰς τὸ προτεχὲς δωμάτιον, ὅτι εἰς τὸν τόπον ἐκείνον τῷ

πᾶν ἦτο ὑπὸ τὰς διαταγὰς μου, καὶ ὅτι ὅσον οὕτω ἤθελεν ἐπα-
γέλθῃ ἐνόμισα, κατὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς, ὅτι ἐπασχον μένων μόνος.

20

Ἐπανήθη μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς καὶ τῆς μητρὸς τῆς. — Ἄλλὰ
τί ἐτι νὰ προσθέτω; Δὲν θὰ σὰς βεβήνω διηγούμενος; ὅσα μοι
συνέβησαν ἀπ' ἧς ἡμέρας κατέστην ξένος τοῦ Κοζάκου· μ' εἶχον
εὖρει ἀκίνητον ἐπὶ τῆς πεδιάδος, μὲ μετέφεραν εἰς τὴν πλε-
σιεστέραν καλύβην, κ' ἐκεῖ μὲ ἀνεκάλισχν εἰς τὴν ζωὴν — ἐμὲ —
προωριτισμένον νὰ βασιλεύω ποτὲ ἐπ' αὐτῶν! Οὕτως, ὁ ἄφρων ὅστις
ἠθέλησε νὰ κορέσῃ τὴν λύτσαν του ἐπ' ἐμοῦ, ἀκριβολογῶν ἐπὶ τῆς
τιμωρίας μου, μ' ἔστειλεν εἰς τὴν ἔρημον, δέσμιον, γυμνόν, αἰμό-
φυρον καὶ μόνον, ἕνα μεταβῶ ἀπὸ τῆς ἐρήμου εἰς τὸν θρόνον. —
Τίς θνητὸς δύναται νὰ προῖδῃ τὴν εἰμαρμένην; — Οὐδεὶς μὴ ἀπο-
θάλλῃ τὸ θάρρος του, οὐδεὶς μὴ ἀπελπίζεται! αὐριον ἔσω; ὁ Βο-
ρουσθένης ἴδῃ τοὺς κέλῃτάς μας κοιμωμένους ἐν ἡτυχίᾳ ἐπὶ τῆς Ὀ-
θωμανικῆς παραλίας, — καὶ οὐδέποτε τοσοῦτον ἐχάρην βλέπων πο-
ταμόν, ὅσον θὰ χερῶ νὰ χαιρετίσω αὐριον ἐκεῖνον, ὅπου θὰ ἤμεθα
ἀσφαλεῖς ἐπὶ τῶν ὄχθων του. Καλὴν νύκτα, ἑταῖροι μου! ὁ Ἐξη-
πλώθη ὁ Ἐτμᾶννος ὑπὸ τὴν σκιάδα τῆς δρυὸς, ἐπὶ φυλλίνης στρω-
μνῆς, ἣν εἶχε μόνος παρασκευάσει· ἡ κλίνη του αὕτη οὔτε ὄχληρά,
οὔτε νῆα ἦτο δι' ἄνθρωπον εἰθισμένον ν' ἀναπαύεται πανταχοῦ
καὶ πάντοτε· ὁ ὕπνος δὲν ἤργησε νὰ κλείσῃ τὰ βλέφαρά του. Ἄν
ἐκπλήττεσθε ὅτι ὁ Κάρολος ἐλησμονήσῃ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ διὰ
τὴν διήγησίν του αὐτὸς ὅμως δὲν ἐξεπλάγη· — ἀπὸ μιᾶς ἤδη ὥ-
ρας ὁ βασιλεὺς ἐκοιμᾶτο.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

ΑΓΓΕΛΙΟΣ Σ. ΒΛΑΧΟΣ.